

4. DEL

STANISLAV HROVATIČ

OBRAZLOŽENA OPLAZNOST: hipoteza o nastajanju materije in življenja

NASLOV 4. DEL: »ŽIVLJENJE V NOVIH DIMENZIJAH«

UVOD

I-SEDANJE POIMENOVANJE DIMENZIJ POLNEGA PROSTORA

1. TOČKA
2. ČRTA
3. PLOSKEV
4. TELESA V KVADRANTIH
5. GIBANJE TELES V PROSTORU, V ČASOVNI ENOTI

II-DIMENZIJE OPLAŽENEGA PROSTORA, »PRAZNIJENEGA« PROSTORA

A-NA ZMOŽNEM NIVOJU

B-ODPRTOST OPLAZNEGA SISTEMA

1. OPLAZNI DELEC

A-TOČKOVNOST

B-PREPUŠČAJOČI DOPUST

C-DOPUST V OPLAZNOSTI

D-CENTRALNOST IN OBROBNOST

E-NEOPREDELJIVA SISTEMSKA VREDNOTA, OPLAZNA TOČKA

F-OBROBNA NESKONČNOST V INVERZIJI

G-DOTIKAJOČA »PLOSKEV«

2. GRADNIKI REDČENJA OPLAZNEGA SISTEMA

A-SILA JE VMESNIK

B-KLOTOIDNA RAST

C-OPLAZNI LOK

D-OPLAZNI SKELET, ŠTIRISILNOST, RAZPOLOVITEV

E-DELITVENI SKOK, VSAKOTRENTNI PRESEK, ČAKANJE SPREMEMBE

F-OPLAZNI TRIKOTNIK

G-SERPENTINASTI STOŽEC

H-OPLAZNI TETRAEDER IN OPLAZNA MREŽA

J-OPLAZNI IKOZAEDER IN DRUGA TELESA

3. GRADNIKI OPLAZNOSTI »NA DELU«

A-TLAČNE IN NATEZNE SILE, PREDALČJE, GRAVITACIJA, STIČIŠČA, PLOSKEV

B-INVERZIJA SIL OPLAZNOSTI IN KAOS

C- »VODIKOV« GRADNIK OPLAZNOSTI, »POLNJENI OPLAZNI SKELET«

D-KLOTONI V OBROBNEM IKOZAEDRU

4. PRIMERJAVA OPLAZNOSTI Z ZNANIM

A-KLOTONI V ZDROBLJENEM TELESU, ATOMI

B-KRISTALIZACIJA
C-TOPLOTA IN VRELIŠČE, TEMPERATURNI »OBLAK«
D-ATOMSKA TEŽA
E-OBSTOJNOST
F-RADIOAKTIVNOST

5. REDČENJE IN ZAKLJUČEVANJE OPLAZNOSTI

A-OPLAZNA ROKA
B-GRAVITACIJA, TLAČNE IN NATEZNE SELE V DINAMIČNEM PREDALČJU
C-SILE V ATOMU
D-MAGNETIZEM IN ELEKTRIKA
E-LOKALNA IN OBODNA OPLAZNOST

6. KLOTONI V ŽIVLJENJU

A-DNK, CELICA IN RAST
B-DEDNOST
C-ČUSTVA
D-NAGON
E-ŽLEZE IN KLOTONSKE ROKE
F-MISEL IN SPOMIN
G-OPLAZNO RAZMIŠLJANJE

7. DVOJNOST, POLI IN PARJENJE

8. VSEOBLIČNOST, OPLAZNA FORMA IN »ESTETIKA«

9. NOVA TEORETIČNA ORODJA

A-OBROBNA NESKONČNOST
B-VREDNOSTNI ODNOSI MED KEMIČNIMI ELEMNTI
C-PARAMETRI SPREMEMB MATERIJ
D-PLASTENJE DOSTOPI IN PREHODNA VRATA
E-DELOVANJA SIL
F-OPLAZNO GUGANJE
G-OPLAZNI IZOLATOR
H-OD KVANTNE FIZIKE DO SOLZE SREČE
J-OPLAZNI ZAOBJEM IN SAMOOBJEM
K-VAŠE UMETNIŠKO DELO

III-SANJE IN ODLOČITVE ZA POHITRENE DILEME

IV-MOLITEV

1-2-3-4-GRAFIČNE PRILOGE IN SLOVAR

UVOD

Teorija o oplaznosti je materialistična teorija, ki se bo postopoma dograjevala. S svojo logiko bo pridobivala mesto v praktični uporabi. Znane logike, znana teoretična orodja in empirična dejstva, so nujna za njeno sledenje. Raziskovalna pot v naprej bo morala domisliti še mnoge nove »logične smeri« in pripomočke za njeno spremljanje in razumevanje. Človekovo obliko

razmišljanja bo potrebno usmeriti v dve smeri. V prvi smeri je nujno korigirati človekovo zaporedno logiko, ki že v naprej zahteva izhodišča in cilje. Kontinuirana »pripoved« je premalo za sprotno sintezno dojetanje in analiziranje oplaznosti. Druga smer razmišljanja je poglobitev intuitivnega razmišljanja, ki presega vidno polje in razumljene vsebine. Prepuščajoče se razmišljanje, spoznava preskoke funkcij v zloženih »prostorih« in dotikajočih ploskvah. Vlečeno mišljenje v zaporedno dogajanje, brez začenjanja, brez končevanja, osvoji drugačno novo logično predstavljanje funkcioniranja soodvisnosti sil. Čim manj zlomljenega mišljenja, brez počivanja, brez prekinitev, brez sprotnega iskanja primerjav v že znanem in sorodnem, brez vsiljivih in naučenih asociativnih dodatkov, se bo potrebno kar naučiti. Najprej je potrebno osvojiti elemente znanja in spoznavanja, nato gradimo mišljenje s predstavo o celotnem delovanju sistema. Osvojiti bo potrebno sintezno predstavljanje v skupnem in hkratnem delovanju vseh gradnikov v opazovanem vzorcu, ki ga gradi oplazni sistem. Nove dimenzije bodo opisane, vendar se brez osebnega napora in poglobljanja opazovalca in raziskovalca, ne bo mogoče dokopati do prave zelene predstave vsebin, ki jim še ni mogoče določiti točnega opisnega, optičnega in empirično logičnega vzorca. Le s točnejšo predstavo o oplaznosti, bo mogoče domisliti nova empirična orodja, jih vstavljati v sistem, jim določati zapis, preverjanje vzorcev in ponovitev rezultatov. Oplaznost študijsko osvajamo, celota se zлага v individuumu. Oplazni sistem ne more imeti vseh parametrov podanih in prikazanih kot dejstva. Oplazni sistem je na vseh stopnjah nezaključen. Na vseh nivojih se gradi in zaključuje z napako, ki omogoča sistemu tudi poljubno nepredvidljivost. Oplazni sistem je nov sistem, ki umešča odgovore o nastajanju materije in življenja, v oblikovano formo.

I-SEDANJE POIMENOVANJE DIMENZIJ POLNEGA PROSTORA

1. TOČKA

Je teoretično pomagalo, ni prostorska dimenzija. Določa koordinate, nivoje, položaje, zaporedja, označuje izhodišča in konce črt in smeri. Gosti grafična polja in dopolnjuje znake. Ustvarjalna je v elektroniki, vesolju, mikro svetu, v živem svetu, v umetnosti kot pointilizem, itd.

2. ČRTA

Je teoretično pomagalo, ni prostorska dimenzija. Določa razdalje, smeri, vrednosti v koordinatnem sistemu, določa omejitve likov in teles, označuje poti, označuje gibanja. Izraža podatke, v načrtih, pripoveduje v pisavah, navdušuje v umetniških risbah, opozarja v elektroniki, itd.

3. PLOSKEV

Je teoretično pomagalo, ni prostorska dimenzija. Določa koordinatni sistem, omejuje telesa, pojasnjuje in prikazuje poljubne teoretične podatke, je pomagalo za prikazovanje naravnih in umetnih površin, nosi strukture, fature, teksture, naravnih in umetnih snovi. Odbija svetlobo v vidni barvi. Izraža podatke zaznavne vrednosti v naravi, znanosti, medicini, elektroniki. Služi načrtom, podatkom in simbolom. Lepša nam umetno okolje in se samostojno izraža v likovnem svetu, s formami, barvami, svetlobo, itd.

4. TELESA V KVADRANTIH

Določajo omejen, nam zaznavni prostor. Imamo teoretična in realna telesa. Teoretična telesa

sestavljajo pravilna telesa, polna in prazna telesa, izseki teles, ki so elementi za sestavo teles. V obliki materije zaznavamo oglata, okrogla, amorfna telesa, sestavljena, prosojna, trda, mrtva in živa telesa, itd. Nam zaznavne prostore ločimo na prazen prostor, poln prostor, neomejen prostor, omejen prostor, predmete in snovi v prostoru v različnih agregatnih stanjih, v različnih omejenih in zgoščenih oblikah, v bolj pravilnih oblikah, v amorfnih oblikah, v magmi, kristalih, obstojnih in neobstojećih stanjih, itd.

5. GIBANJE TELES V PROSTORU, V ČASOVNI ENOTI

Imamo teoretično in realno gibanje teles v prostoru v časovni enoti. Teoretično zgrajena telesa so pomagala za vso znanost v mikro in makro svetu. Teoretična telesa, grajena v elektronskih simulacijah, prikazujejo virtualno realnost, so načrti konstrukcij, strojev, naprav, avtomobilov itd. Presnemavajo realnost za namene medicine in zabave. V virtualnih filmih in prostorskih risankah gradijo bogat nov izmišljen virtualen svet življenja predmetov v virtualnem prostoru. V realnosti je gibanje v prostoru na časovno enoto prisotno v našem okolju. To gibanje oblikujemo tudi mi, s svojim življenjem in delom, to gibanje nas sestavlja. V času in prostoru rastemo, nastajamo, propadamo, prihajamo in odhajamo za vedno. Tudi vsa nam zaznavna materija se v prostoru rojeva in izginja. Mi smo iz nje, smo raziskovalci nje, smo opazovalci nje, jo izkoriščamo za mnoge koristne in škodljive namene, z njo se prehranjujemo, z njo dihamo, z njo potujemo po zemlji, zraku, v vesolju, z njo dvomimo, mislimo in čustvujemo, itd. Ustvarjamo že nove, umetne snovi in predmete, vendar so še v mejah, ki jih dopuščata materija za svojo pojavu.

II-DIMENZIJE OPLAZENEGA PROSTORA, »PRAZNJENEGA« PROSTORA

A-NA ZMOŽNEM NIVOJU

Nikoli ne bo mogoče z našimi možgani hkrati zaobjeti oplaznega sistema v celoti. Naši možgani imajo primarno konkretne naloge. Spomin in miselni procesi v naših možganih so zelo obsežni, vendar sta oba procesa postopna. Zbiramo podatke, usmerjamo podatke, namenjamo podatke, primerjamo podatke, gradimo podatke. Imamo tudi samodejno gradeče podatke, prirojene podatke, samodejne podatke za delovanje organizma, podatke izkustev in obrambe, podatke čustev in počutij, podatke bolezni, podatke žlez, podatke refleksnih izkustev, podatke katere lahko uporabljamo, podatke ki so samodejni že v samih deljivih delčnih celotah. Svet abstraktnih podatkov je individualen. Podatke zlagamo, jih primerjamo, jim spreminjamo vrednosti, z njimi gradimo nove, z njimi mislimo, z njimi se usmerjamo v počutja in tudi čustvovanja. Mislimo. Vsemogoče. Ne vsemogoče. Počasi, postopoma mislimo novo. Novo se rojeva. Novo potrebuje postopnost. Zbiranje podatkov, razumevanje podatkov, primerjanje podatkov, dotikanje podatkov oziraje na, in preverjanje podatkov. Dolga veriga podatkov, se skozi proces, ki jo imenujemo inkubacija, sprosti v novo misel. Nova misel potrebuje odlagališče, saj se ne ponavlja v enakem zaporedju, z enako vsebino. Svet podatkov, ki jih beležimo in uporabljamo ni moč vedeti niti naštetu. Vsem pa je le nekaj skupnega. Postopnost. Postopnosti se lahko delno izognemo z umetno inteligenco, vendar je vnos iz sveta postopne in pripovedne logike. Tudi novi miselni rezultati morajo biti tako prirejani in podajani, da jih postopno razumevamo. V živem organizmu ne gre drugače. To, od tu do tam, naprej, glede na. Najbolje je, da se v večini miselnih dejavnosti tega držimo, s tem je sprejemanje, razumevanje, beleženje in prenašanje vsebin hitrejše in bolj točno. Zato oplazni sistem gradi nove elemente za dogovor in razumevanje njega, ki ga naša ustavljaljoča misel prenese.

B- ODPRTOST OPLAZNEGA SISTEMA

Oplazni sistem je nezaključen sistem na vseh nivojih. Oplazni sistem je sistem, ki nenehoma raste in se zaključuje. Raste brez ustavljanja, raste z vsako trenutnimi preseki v deljivih delčnih celotah. Oplazni sistem nima zaključenih parametrov. Na vsaki stopnji vpogleda ali preseka v njega, je prisotna »napaka.« To napako imenujem prehodna vrata. Za hitreje razumevanje sistema, to napako »zanemarjam« v postopnosti razlaganja sistema. Oplazni sistem je neponovljiv v svoji rasti in zaključevanju. Prehodna vrata omogočajo da je sistem nepredvidljiv, slučajen, heterogen, vseobličen, individualen, presenetljiv, izviren, kaotičen, samosvoj, na vsaki stopnji opazovanja. Logični vnosi in rezultati bodo vedno pomanjkljivi za »plus« in »minus« toleranco, da bi bil rezultat celosten. Gradili bomo predstavno podobo oplaznega sistema z novimi dimenzijami. Opisi dimenzij bodo v detajlih opisani, kot zaključene celote. Tudi grafične podobe in pomagala za predstavljane delovanja sistema, bodo narisane, kot celosten element sistema. Z določenim znakom)II(, bo oznaka označevala prehode, v nezaključenih smereh, v nezaključenih robovih, v nezaključenih ploskvah, v nezaključenih telesih, v nezaključenih stičiščih, v nezaključenih poljih, v nezaključenih povratnicah, itd. Oplazni sistem ima samo vmesne primerjalne podatke. Oplaznemu podatku ni moč predpisati konstante. Lahko raziskujemo, opazujemo in spremljamo napake, ki so pogoji kasnejše dinamike sprememb. V oplaznem sistemu, je podatek sproten v opazovalnem in preizkuševalnem vzorcu. V vsaki deljivi delčni celoti so prisotna prehodna vrata. V zelo zdobljenih deljivih delčnih celotah je teh vrat in prehodov mnogo, zato jim je tudi težko predvideti novo napako, nova vrata, za celotno deljivo delčno celoto. V oplaznem sistemu ni moč določiti gostoto obrobnosti in točno predvidevati čas, količino in lokacijo povratnosti, predvsem pri velikih deljivih delčnih celotah. Oplazni sistem se bo dograjeval in bo iznašel pomagala, ki ne bodo obsegala logična točkasta in ustavljajoča zaporedja, temveč le izsek rasti in zaključevanja oplaznosti v vsako trenutnih presekih, z obojestranskimi nezaključenimi prehodi. Bolj so deljive delčne celote zdobljene, več napak se sešteva v njej. Življenje te napake spretno izkoristi v vsaki celici in jo zapiše v spominu kot izkušnjo. Življenje samodejno in sproti v nas, odpira ali pripira prehodna vrata. Naš občutek neponovljivosti je odraz sistema, vendar je v konfliktu z lastnim individuuumu, ki s čustvi tega ne priznava. Čustva obvladujejo organizem za ohranjevanje telesa, zato čustva vzbujajo hrepenenja in odvrtačajo zaključeno misel z dokončnostjo in cilji.

1. OPLAZNI DELEC

A-TOČKOVNOST

Oplazni delec ni točkast, ko je zaključen. Točkast je v razredčeni oplaznosti. Je teoretično pomagalo. Obravnavamo ga v vseh njegovih stanjih razredčenosti in vrednosti teh razredčenosti. Je izhodiščna možnost, je dopust vse možnega, in je tudi zaključena neaktivna vrednost brez zaznavnih elementov in parametrov realnosti. Točkasta vrednost oplaznega delca, v sistemu oplaznosti, ima že ob vsaki obravnavani vrednosti, prostorsko vrednost. Oplaznost se gradi kot »negativen prazen in zložljiv prostor«, z rastjo redčenja in zaključevanja oplaznosti. Oplazni delec je v fazi dopusta »povsod« točkoven, kjer se oplaznost gradi, v teoretičnem izven sistemskem in konfliktno monolognem gledanju na njega. V samem izhodišču ima vsaka točkovnost oplaznega delca vse možnosti. V našem primeru, je to »štiri« silni prostor, ki ima štiri možne smeri, štiri noge, štiri roke, kakor jih že poimenujemo. Vsaka od teh štirih smeri ima različno vrednost, kar je odvisno od obrobnosti.

Smeri dobijo različne vrednosti, že v najmanjši vrednosti redčenja. Štiri silno redčenje dopusta, je prva racionalna gradnja konstruktivnega prostora. Tako redčenje, si za predstavljanje vzamemo kot pogoj za našo stvarnost. V oplaznem sistemu štiri silnega redčenja in zaključevanja oplaznosti nastaja mnogo novih skupin, ki se zlagajo v deljive delčne celote, vendar ne kot seštevki primarnih štiri silnih vplivov. Opazni sistem se ne obnavlja. Gradi se tako, da se izhodišče in zaključevanje oddaljujeta z delitvijo v nove deljive delčne celote. Štiri silnost se zdeli, se sproti išče in sproti preko obrobnosti sodeluje. Znova in sproti poskuša zbrati deljive delčne celote v racionalno zložljivost. Z sistemom redčenja in zaključevanja oplaznosti gre na dolgo pot skozi deljive delčne celote, v zaključevanje, v točkovnost dopusta. V realnem svetu, je to dopust, ki realnost gradi v svoji razredčenosti. Oplazni sistem se zaključuje preko obrobnosti. Oplazni sistem sproti z gradnjo spreminja izhodišče. Silne smeri delovanja ne dovolijo statične centralnosti. Izhodiščne točke v redčenju oplaznosti se spreminjajo z vsako trenutnimi preseki. Oplazna točkovnost spreminja vrednostne odnose sproti, zato ne priznava »statičnih« vrednostnih konstant. Kolikor je oplazna točkovnost zdeljena, toliko je povratno preko obrobnosti zaključujoča in nadaljevalna. Naše mišljenje zahteva oprijemališče, ponudimo mu stikališče, tako je oplazni delec notranje dotikajoče predstavljen.

B-PREPUŠČAJOČI DOPUST

Dopust je izravnava vsake spremembe na mestu dogodka. Dopust se sproti ohranja v neaktivni obliki. Dopust sprejme vse dimenzije poljubnih sprememb. Dopust se zaobjema s konstanto celote. Omejuje se sam skozi svojo uravnatežujočo dimenzijo. Sam si prepušča vso obnovo tako, da spremembam odpira prepuščanje. Skozi spremembo se z prepuščanjem sam ohrani. Dimenzija prepuščajočega dopusta spremeni vse spremembe v skupno dimenzijo. Skupna dimenzija z vse zmožnem prepuščanju je konstanta z sprotim odzivanjem. Dopust ni zgrajen, zato prepuščanje ni dimenzija in ni v dimenziji. Pri prepuščajočem dopustu ni oblikovnih prvin v razsežnosti. Prepuščajoči dopust je vedno celota, kljub temu da dopušča poljubne spremembe v njem. Notranje in zunanje ni merljiv, kakršnokoli spremembo ne moti, zato ga sprememba ne zaznava. Dopust je sprotna danost spremembi za zunanje in notranje pojavljanje in za izginjanje nje. Dopust s prepuščanjem ločuje poljubne spremembe. Prepuščajoči dopust je za dotikajočo misel konkavno in konveksno vse prostorsko polje z zunanjo dotikajočo miselno dotakljivostjo. Prepuščajoči dopust dopušča gradnjo poljubne spremembe z njeno samobitno samostojnostjo. Ta dopust ne podreja manjše spremembe z večjo spremembo. Povsod ima enakovredno »konkavno« in »konveksno« vrednost. Za našo ujeto predstavljanje se misel sprehaja in dotika enakovredno po celotnem teoretičnem prostorskem polju brez da bi mu bila vsiljena oblika dotikajoče in ustavljaajoče omejenosti. Misel prepriča gradnja dotikajočega prepuščajočega dopusta z vedenjem, da sta najmanjša enota v njem in celota, zaobjeta z enako formo. Moč najmanjše enake forme, ki govori navzven, z največjo zunanjo enako formo, ki govori navznoter, dovoli enakovreden pogovor. Enakovreden dialog vzdržuje enakovrednost konkavnih in konveksnih vrednosti. Na poljubno izbranem obojestranskem dotikajočem prepuščajočem dopustu, se naša misel hkrati zunanje in notranje ustavlja, ali svobodno prepušča skozi vse polje. S tem naša misel ne zahteva velikosti, smeri, centra ali obrobnosti in vrednosti prepuščajočega dopusta. Jemlje ga vključenega v količini drugih opazovalnih parametrov.

C-DOPUST V OPLAZNOSTI

Dopust, je pojem za kasnejše pojave v oplaznem delcu, ki vsebuje vse razredčene in

nerazredčene dimenzije oplaznosti. V že zgrajenem sistemu dopušča nove delitve. V zaključevanju in zaključenem delu sistema, dopušča »spajanje.« Dopust dopušča »poljubno« točkasto razredčenje prostorov, več silnega redčenja in več silnega združevanja in zaključevanja oplaznosti. Mnogo silno redčenje in zaključevanje oplaznosti, omogoča »poljubne« pojave. Poljubnost je lahko po konfliktno monolognem gledanju drugačna možnost gradnje oplaznosti, je lahko večna sprotna rast spontanosti, je možna sprotna rast kaotičnosti, je lahko vračanje v enkostni »mir« in nesmisel vseh različnosti. Dopust »živi« lahko tudi tako, da ga hkrati tudi z konfliktno monolognim gledanjem, večno ni, v znotraj sistemskem gledanju pa ga izmenično ni. Dopust je vsaka vrednost razredčene oplaznosti. Dopust, kot ne razredčena oplaznost je oplazni delec. Dopust dopušča spreminjanje sil na tak način, da sebe redči od zunanosti in se zaključuje preko notranosti. Zgradi sile v več smeri, ki omogočajo poljubne spremembe razredčenih stanj. Razredčena stanja so delovanja sil, ki pa so lahko vlečne in raztezne sile, tlačne in zgoščevalne sile, ovojne sile v spreminjanju, uravnotežujoče sile, gravitacijske sile, atomske sile, jedrske sile, kohezijske in adhezivske sile, inverzne sile s preskokom, zagodene sile za spajanje ali za izmenjevanje vrednosti, strižne sile, uklonske sile, centrifugalne sile, centripetalne sile, navorne sile, pozitivne in negativne sile, točkovne, ploskovne, prostorske, enosmerne sile z linearno geometričnim naraščanjem moči, sile s preskoki v vrtničastih smereh, ploskovne sile s križanjem, prostorske sile za razdiranje, razna polja sil, kot so električno polje, magnetno polje, elektromagnetno polje gravitacijsko polje, itd. Vse te sile so v vsako trenutnih presekih, s povratnostjo, v nevtralnem dopustu. Vsako trenutni preseki so »nosilci« sil v različni vrednosti razredčene oplaznosti. Nosilci sil, so za naše linearno pripovedno razumevanje, stanja predenj preskočijo v razredčeno »snov«, odnosno predenj sprejemajo svojo vlogo. Dopust je stanje oplaznega delca, ki ustavlja nosilce sil za vsako trenutne preseke. Dopust je po konfliktno monolognem gledanju nosilec ne spremembe oplaznega delca. V znotraj sistemskem gledanju so nosilci sil inverzne točke, neopredeljive sistemske vrednote, lokalne in obodne oplaznosti deljivih delčnih celot in nevtralna dotikaljšča, ki jih ponuja odprti oplazni sistem z napako. Postopoma prihajamo do opisa spremembe, vsega kar zaznavamo in vse kar nas preko vsako trenutnih presekov spreminja s celoto, ki mora biti z vsemi preseki nevtralnno povratna. Oplaznost je sprememba oplaznega delca v dopustu, ki se preko delitve v deljive delčne celote, vrača preko več sistemov, v svojo enkost. Smo le vsako trenutna sprememba, več silnega povratnega sistema, ki se po zunaj sistemskem gledanju na sistem oplaznosti, vsako trenutno spreminjamo. Vsak trenutek smo iz drugih sil, z drugimi usmeritvami. Mislimo tako, da je naše življenje, samostojna deljiva delčna celota. Tudi naša misel bo vedno taka, saj v osnovi služi le tej deljivi delčni celoti. Vsaka tvorba umetne inteligence se bo opirala na dan podatek in ne more nadomestiti naših možganov, ki dopuščajo spremembo brez lociranja podatka. Naše mišljenje dopušča spreminjanje ob nevtralnem, nastajajočem in zaključujočem podatku, v katerega se sprememba vrača, vključno z to neponovljivo zabeleženo mislijo. Naša misel je tudi iskanje »spominov« spremenjenih sil. Spomin je le »nevtralna« energija, ki je prisotna v vsaki deljivi delčni celoti in je obkrožena z določenim potekom spreminjajočih sil. Nevtralne sile v naših možganih dopuščajo preskoke iz enega v drugo izhodišče ali stičišče. Nevtralne zaščitene in izolirane sile lahko v naših možganih zgradijo nova vozlišča in stičišča sil, z novimi razredčenimi oplaznimi gradniki. Tako splošnemu dopustu pomagamo tudi mi, z našim razmišljanjem, gradimo njegovo poljubno podobo in njegovo nepredvidljivo enkostno nepovratno možnost. Dopust v oplaznem sistemu postane samoumeven in nemoteč za našo ustavljivo mišljenje. Oplaznost se dopusta, notranje, zunanje in prehodno dotika in ga količinsko sproti gradi kolikor ga potrebuje. Dopust ni pogoj za oplaznost, ga je le sproti

dovolj. Dopust je celostna sila oplaznosti ali vsaki drugačni spremembi. Oplaznost ga kot pogoj potrebuje za proces spremembe. Dopust dopušča tudi drugačne spremembe v njem, ki ne sodelujejo z oplaznim sistemom. Konkreten dopust zahteva naša zaporedna logika, ki verjame le v razgrajene detajle. Dopust je ali pa ga ni, je prepuščajoč in ni drugačen od tistega kar se v njem spreminja, čeprav naša logika tega ne sprejema. Dopusta je toliko in je tak, kot ga potrebujejo vsi gradniki, v vseh sistemih opazovanja sebe. Dopust omogoča oplaznemu sistemu nenehno deljivost in zaključevanje. Našo ustavljivo misel umiri, da hkrati ne išče vseh vzročnih parametrov. Dopust se skozi svoje prepuščanje prepusti tudi oplaznemu sistemu, da je prepusten. Oplazni sistem je v zunaj sistemskem pogledu vsako trenutno nezaznaven, dopust pa ostane neodkrit.

D-CENTRALNOST IN OBROBNOST

V oplaznem sistemu, se centralnost in obrobnost prepletata. Deljivost sistema veča obrobnost. Zaključevanje sistema in vsaka deljiva delčna celota, sili na obrobnost, da se v svoji centralnosti lahko zaključuje in zgošča. Obrobnost je potencial za vso zdrobljeno centralno notranjost. Redčenje oplaznosti pogojuje prioriteto centralnosti zaradi racionalne povratnosti. Preko notranje centralnosti se stisne vrednost oplaznosti na obrobnost skozi inverzijo. Inverzija nastane samodejno, da se »zunanje« sile ki redčijo, razporedijo v smer redčenja. Sile na zunanosti in obrobnosti so razvejane, v centralnosti so združujoče. Zunanje sile so natezne, vlečne in gradeče, zato so »pozitivne.« Notranje sile so »negativne,« ker potekajo v združevanje in so tlačne in »gravitacijske,« do inverzije. Centralnost in obrobnost kot celota, zavzemata večjo dimenzijo od razredčene oplaznosti. Vrednosti v teh dimenzijah so različne in so vezane na preseke klonov. V sistemu oplaznosti se zgublja vrednost centralnosti. Bolj se sistem deli, bolj postaja kaotičen in amorfen. Redčenje deljivih delčnih celot je vključeno v soodvisnost drugih delčnih celot. Nastajanje novih oplaznih točk in inverzij sil ni v okolju, ni v bližini, ni izven svojega centra na obrobju, temveč tam ko je možno, da se stisnejo tlačne sile. Ta inverzija nastane na obrobju deljive delčne celote, vendar ne more več graditi svoje centralnosti. Na centralnosti zgublja, ker se njena iztisnjena oplaznost ne more več vračati kot razredčena oplaznost iste deljive delčne celote. Tako zgublja centralnost na svojem pomenu in tako zgublja vrednost oplaznosti deljiva delčna celota in se manjša in krči. Velike deljive delčne celote gradijo vedno večji kaos in s tem vedno večjo novo poljubnost združevanja oplaznosti v nepredvidljivi centralnosti. Tako nastajajo nove »eksplozije« inverzij oplaznosti v kaosu, v drobne razredčene oplaznosti. Velike inverzije sil v oplaznih točkah izkoristijo dano možnost lokacije in se sprostijo v novo kaotičnost. Pri inverziji sil je skupina samostojna. Centralnost in obrobnost se z delitvijo oplaznosti zgubljata v kaosu in v svoji razpoznavnosti. Kaos pa omogoča vedno nove in nepredvidljive zgoščanja razredčene oplaznosti in njenega zaključevanja. Kaos omogoča nova rojstva centralnosti in nove razpoznavne oblike obrobnosti. V oplaznem sistemu si že v svojem »rojstvu« redčenja oplaznosti, centralnost in obrobnost ne moreta določiti izhodišča. Hkrati se rodi premična centralnost in smeri željna obrobnost. Obrobnost vleče centralnost v smeri, ki je ob nastajanju poljubna, v razredčeni oplaznosti pa jo določa skupna razredčenost v kateri nastaja kakršnakoli deljiva delčna celota. Govorimo lahko le o lokalni centralnosti in o lokalni obrobnosti v kaosu, kjer se oplazni sistem gradi. V večjih združevalnih deljivih delčnih celotah je centralnost izrazito zaznavna, vendar do kje sega njena obrobnost je težje določiti.

E-NEOPREDELJIVA SISTEMSKA VREDNOTA, OPLAZNA TOČKA

Neopredeljiva sistemska vrednota se nahaja izven vidne realnosti. Ni je moč tudi predvideti. V njej se izmenjajo »tlačne« in »natezne« sile. Tlačne sile se skozi center stisnejo na obrobje in se v neopredeljivi sistemske vrednoti spremenijo v natezne sile. Ker te sile še ne redčijo oplaznosti, so nevidne, čeprav je v njih vsa moč za razredčeno oplaznost deljive delčne celote. Zato to točko imenujem neopredeljivo sistemske vrednote ali oplazno točko, ker se v njej proces končuje in proces začenja. Neopredeljive sistemske vrednote pripadajo neki deljivi delčni celoti, bolj točno delu nje. Tlačne sile deljive delčne celote se združujejo v centru. Silni preobrat se zgodi na obrobju. Preobrat nastaja na obodu v več oplaznih točkah. Deljiva delčna celota je zgrajena iz več klotonov ali deljivih delčnih celot. V centru deljive delčne celote je vpliv sil dvojen. Natezne sile preko »oboda« redčijo deljivo delčno celoto do jedra. Vlečne sile se tudi razdelijo na novih »obodih« v manjše deljive delčne celote. Ta deljivost poteka naprej na nove nivojske vrednosti. Deljenje deljive delčne celote je odvisno od pogojev v obrobnosti. V neopredeljivi sistemske vrednoti nastaja zaključevanje oplaznosti, čeprav je ta vrednost v sredini deljive delčne celote. Oplazna točka ima toliko manjšo moč za redčenje oplaznosti. Oplazna točka na obrobju zgublja vrednost za redčenje oplaznosti. Oplazne točke, oziroma neopredeljive sistemske vrednote sestavljajo obodne in lokalne oplaznosti. Obodne oplaznosti z združevanjem velikih deljivih delčnih celot izgubljajo moč. Izgubljajo tudi na lokalnosti. V oplazni točki se konča tudi rast klotoide, tam je tudi konec obrobne neskončnosti. Pri zelo raznolikih in velikih deljivih delčnih celotah je ta točka nepredvidljiva. Tudi količina inverzij sil ni predvidljiva. Pri tem nastaja inverzija sil, na neki vmesni lokaciji, kjer je še dovolj možnosti za ta preobrat. Tu nastane inverzija sil z eksplozijo, ki pa ne dosega več lastne deljive delčne celote. Te sile so prvič razredčene in so kaotično razporejene. Lokacija je v možnosti, ki jo pogojujejo vse druge obrobnosti, drugih deljivih delčnih celot. Osnovna združena velika deljiva delčna celota zgublja na obodni oplaznosti in se s tem krči in zaključuje v oplazni delec. Bolj se oplaznost redči in zaključuje večji kaos nastaja. Ta kaos je, amorfen, poljuben, nepredvidljiv, brezobličen, brez inverzij sil, v skupnih eksplozijah, ki jih pogojujejo večje deljive delčne celote. Nastajajo nova središča kaosa, ki so vedno drugače in kaos je vedno drugačen. Inverzija sil je tolikšna, kolikor ji omogoča obrobnost. Neopredeljivo sistemske vrednote zaradi predstave postavimo izven razredčene deljive delčne celote. V sami manifestaciji je prisotna v deljivi delčni celoti, v nivojih in slojih vsako trenutnih presekov.

F-OBROBNA NESKONČNOST V INVERZIJAH

V vsaki deljivi delčni celoti nastaja obrobna neskončnost preko katere si sile izmenjujejo vrednosti. Iz tlačnih sil v središču, preko katerega se oplaznost zaključuje, se preko obrobnosti v inverziji, spreminjajo v natezne, vlečne sile, ki redčijo oplaznost. Vrednost obrobne neskončnosti, je vezana na deljivo delčno celoto. V sistemu razredčene oplaznosti, kjer so deljive delčne celote manj razdrobljene, se inverzije sil rojevajo v bližnji obrobnosti, takrat je obrobna neskončnost določljiva. Pri velikih deljivih delčnih celotah, kjer so inverzije sil nepredvidljive na obrobnosti, je tudi njihova obrobna neskončnost težko določljiva. Tam je obrobna neskončnost časovno različna in prostorsko razpršena na več nepredvidljivih lokacijah na obrobju. Tako velike deljive delčne celote povzročajo na obrobnostih eksplozije inverzij sil, s katerimi vzdržujejo redčenje in zaključevanje oplaznosti. Inverzijo sil dosega z možnimi količinami danih tlačnih sil, povratek teh sil poteka preko razredčene oplaznosti in z »daljšo« časovno zamudo. Mnogo povratnosti ji požrejo razdrobljene razredčene deljive delčne celote na poti nazaj. Tako izgubljajo na moči in postopoma umirajo. V manjši

obrobnosti velike delčne celote rastejo, v veliki obrobnosti deljive delčne celote umirajo. Obrobna neskončnost je realna vrednost deljive delčne celote, vendar je količina pripisana samo njej. Obrobna neskončnost deljive delčne celote določa njeno stabilnost. Obrobna neskončnost vsake razredčene oplaznosti omogoča njeno razredčenost in povratnost. Vsaka oblika razredčene oplaznosti v obrobnosti poišče inverzijo in tam se obrobna neskončnost konča.

G-DOTIKAJOČA »PLOSKEV«

Dotikajoča ploskev je teoretično pomagalo za predstavljanje nam težko predstavne dimenzije. Dotikajoča ploskev je najbližja oplaznemu sistemu, zato bi jo lahko imenoval ploskev oplazenja. Z oplaznim sistemom želim potrditi oblikovno podobo stvarnosti, zato bodo za ponazoritev izbrani pojmi, ki naši predstavi že služijo. To je dimenzija možnih dotikalšč v nevtralnem stanju. Predstavljamo si lahko le z logiko za omejenost, ki nam je dana. Dotikajoča ploskev sega v vse smeri in je tako »zvita,« da se dotika in je stična tudi iz »zunanj« strani. Dotika se »točkasto« v možnostih, kolikor jo razredčena oplaznost potrebuje. Površina je lahko zelo gosto točkasta ali zelo ploskovno dotična, do manj ploskovno dotična in manj gosto točkasto dotična. Točkasta ploskev se samodejno odziva na vsako spremembo. Vsaka sprememba tudi točkasto ploskev gradi. Sproti se uravnatežuje in ponovno »lepi.« Gradnja točkaste ploskve ne potrebuje dodatnega vrednostnega spreminjanja gradnikov, saj vsebuje »nevtralne, pozitivne in negativne komponente spremembe.« Dotikajoča ploskev ni aktivna komponenta oplaznega sistema. Redčenje oplaznosti samo spremlja. Dotikajoča ploskev se lahko odziva v več plasteh. Dotikajoče plasti se odzivajo pri razredčeni oplaznosti znotraj redčenja. Dotikajoča ploskev se odziva na spremembe povsod brez pretakanja, brez prenosnikov ali posrednikov. Ne pozna razmika ali upočasnitve. V prvi dotikajoči ploskvi je prva vrednost redčenja oplaznosti. Znotraj prve ploskve se zgradi druga ploskev, ki ima drugo vrednost razredčene oplaznosti. Znotraj te ploskve je možnost gradnje več stopenj redčenja oplaznosti. V prvi dotični ploskvi se oplaznost redči, kot jo zaznamo, kot materijo. V drugi dotikajoči ploskvi je oplaznost drugačne vrednosti, dodana ji je nova možnost, nova zdrobljenost. Druga dotikajoča ploskev omogoča hitrejšo zaključevanje oplaznosti. V njej so možna zdrobljena polja sil z dodatno možnostjo prehoda v prvo dotikajočo ploskev. V tretji dotikajoči ploskvi, znotraj druge ploskve, je oplaznost razdrobljena v tretjo vrednost. Ta vrednost oplaznosti prehaja in sodeluje skozi obe ploskvi. V tej ploskvi so razna nevidna »sevanja,« ki prehajajo obe prvi dve ploskvi. Dotikajoče ploskve gradijo vsako trenutne preseke redčenja oplaznosti. Smer gradnje oplaznosti je v obe smeri. Dotikajočo ploskev bi lahko poimenovali tudi energetska stikališče, inverzni nivo, stisnjena lepljiva »masa,« granulacijsko sito deljivih delčnih celot, »temna svetloba,« itd. Dotikajoča ploskev je za predstavo o omejenosti bolj nazorna in bo dopuščala nadaljnjo lažjo opisno razlago. Dotikajoča ploskev je predstavljiva, kljub temu, da se v logičnem zaporednem predstavljanju sama sebe izniči. Dotikajoča ploskev nastaja v vseh deljivih delčnih celotah in v vseh vsako trenutnih presekih. Dotikajoča ploskev se ob povečanju odvzema oplaznosti dograjuje in se krči v pogojih zaključevanja oplaznosti. Število robov v kristalizirani materiji, ki prenašajo »tlačne« sile, zaostajajo za dve vrednosti glede na notranje sile. Zaostanek v deljivi delčni celoti dopušča napako za rast ali razgradnjo deljive delčne celote. Dotikajoča ploskev sproti nastaja in izginja. V redčenju ja znotraj dotikajoča in deluje ploskovno, konveksno, v zaključevanju je zunaj dotikajoča in deluje v stisnjenost do točkastega končevanja in ima čim daljši doseg v obrobnost in možnost za inverzijo ter gradnjo v obrobnosti.

2. GRADNIKI REDČENJA OPLAZNEGA SISTEMA

A-SILA JE VMESNIK

Sila je zaznavna sprememba. Sile zaznavamo le delno. Sila je v svoji sestavi zaključujoča vrednost. Mi kot razredčena oplaznost zaznavamo le del nje. Lahko je le sprememba energetskega nivoja ali polja. Teoretično sile obravnavamo z oprijemališčem, smerjo, prenosom, potekom, količino in tudi oporo, ležiščem, strižno površino, mrežo, predalčjem, vezjo, itd. Sila je le odraz poteka neke spremembe v redčenju oplaznosti. Sistem povratnosti sil nima vzorcev, in je najbolj racionalen. Po najbližji možni poti. Sila za povratnost ni zrcaljenje, lahko zruši vse vrednostne komponente in smeri. Sila se po najkrajšem sistemu brez sledenja gradečemu sistemu »nevede« samouniči. Povratni sistem sil nima sistema. Potek se odraža lahko kot nek vzorec, konstanta, soodvisnost, ki smo ga poimenovali oplazna roka. Oplazna roka je izrazitejša pri redčenju oplaznosti in v živi naravi. Sile zaznavamo v poteku redčenja in zaključevanja oplaznosti v vsako trenutnih presekih deljivih delčnih celot. Odražanje sile je lahko različno. Sila je le možnost sodelovanja med različnimi nivoji nevtralne dotikajoče ploskve. Ta dotikajoča ploskev se v oplaznem sistemu večplastno gradi. Gradi sebe od znotraj navzven in skozi sebe tako, da je v seštevku gradečih parametrov tudi dotikajoče nevtralna in izničujoča. Sile v teh stičiščih, sečiščih, objemih, dotikališčih, oplazenju, prenašajo vrednosti redčenja ali zaključevanja oplaznosti. Sila nima konstantnih elementov in je lahko samo sproti s spremembo nam zaznavna. Smo s silami in spreminjanja njih, v vsako trenutnih presekih. Sistemi sprememb silnih delovanj so tudi v nam nedostopnih zaznavah. Ker nas ne ogrožajo, ali ker ne moremo vplivati nanje, nam ni dano njihovo zaznavanje. Vse sile spreminjajo dotikajoče ploskve toliko in tako, da se v oplaznih zaobjemih z dotikom izničijo. V samo dotik je vključena vsaka sprememba oplaznega delca ali ves dopust. Svetloba je na visoki stopnji dotikanja. Svetloba se dotika tudi v sebe in je usmerjena v vse smeri. Dotikajoča površina svetlobe ima samo vsesmerno povratnico, zato oplaznost redči samo na obrobju. Srečevanje svetlobnih dotikov se spremeni v gradeče ploskovne površine. Ploskovne površine zgradijo pole za potek vračanja razredčene oplaznosti. Dotikajoča ploskev, kot druga stopnja nivoja dotikajoče ploskve, deluje zelo aktivno. Dotikajoče ploskve z notranjim plastenjem, redčijo oplaznost v zaznavne kemične elemente. Dotikajoče ploskve, ki so več dimenzionalne, ki so v »tretji« dimenziji, omogočajo da se oplaznost redči v zdrobljene deljive delčne celote. V več plastnih dotikajočih ploskvah nastajajo energetska polja in difuzni povratek oplaznosti. »Svetloba« redči oplaznost v deljive delčne celote, povratnost oplaznosti gradi preko zdeljenih deljivih delčnih celot in jih z »gravitacijo« lepi v postopno povratnico. V razredčeni oplaznosti svetloba redči oplaznost lokalno v vsako trenutnih presekih, ker je že delno zgrajena. Redči jo dodatno. Dotikajoče površine so zgradile tako razredčeno oplaznost, kot se nam zaznavno pusti dostopati. Štiri silna gradnja redčenja in zaključevanja oplaznosti, se nam v teh dotikajočih plasteh pusti spreminjati in zaznavati skozi pripomočke, ki so enako zgrajeni in v tem nivoju obvladljivi. Notranje plastenje dotičnih površin gradi tudi bližjo obrobnost. Bližja obrobnost obvladuje našo razredčenost in povratnost. Sile so nam zaznavne, kot vmesniki. Več plastna dotična površina dopušča novo gradnjo deljivosti oplaznosti v še manjše deljive delčne celote. Štiri silni sistem v vmesnem zaznavnem modelu je lahko izhodišče za razumevanje gradnje oplaznosti. Ta gradeči oplazni sistem dopušča še mnoge drugačne gradnje in zaključevanja oplaznosti. Sledimo mu preko vsako trenutnih presekov. Dotikajoča ploskev ne izvzame svetlobe. Dotikajoča ploskev, ki si izravnava vrednosti lahko sega izven »svetlobe« in izven

zaznavne obrobnosti in izven zaznavne najmanjše deljive delčne celote v zaznavni deljivosti. Sile zaznamo take in tako, ker smo iz sil, naše so take, so taki vmesniki, da jih lahko stisnemo z roko. Mnoge vmesnike tudi spreminjamo. Vmesniki, ki nas sestavljajo pa spreminjajo nas, tja do vmesne dokončne spremembe, ker imajo dotične površine tam nevtralizacijo in samo uničenje, kot svoj ne zavedajoč cilj. Inverzija obrne dotikajočo ploskev. Inverzija redči oplaznost, vendar jo ne more vračati v zaključenem krogu. Oplaznost se zaključuje skozi sebe, z gradnjo iz obrobnosti. V vsako trenutnih presekih nastajajo novi vsako trenutni preseki. V majhnih deljivih delčnih celotah je vsako trenutni presek krajši in manj oviran. V zdobljenih in zgoščenih deljivih delčnih celotah je mnogo različnih vsako trenutnih presekov. Prehitevanje vsako trenutnih presekov skozi drug vsako trenutni presek pospešuje redčenje oplaznosti in večanje deljivih delčnih celot. Nezaključenost deljivih delčnih celot v vsako trenutnem preseku, to je napaka oplaznega sistema, omogoča še večjo aktivnost oplaznega sistema, čeprav je on v svojem zaključujočem stremljenju. Gradijo se otoki z enakimi vsako trenutnimi preseki v dotikajočih površinah. Te otoke dotikajoča površina izolira, kot različne kemične elemente. Vsaka deljiva delčna celota deluje v smeri redčenja in v smeri zaključevanja oplaznosti. V tem sistemu se deljiva delčna celota deli naprej ker se skozi njo in njeno napako redčijo in zaključujejo tudi druge deljive delčne celote. Z deljivostjo v še manjše deljive delčne celote potrebuje več dotikajoče ploskve. Kemični element pridobiva na skupnih silah vendar razpada. Deljiva delčna celota se s svojo deljivostjo »ohranja« v vsako trenutnih presekih, ker si dodeljuje več dotikajoče ploskve v izolirani dotikajoči ploskvi. Oplaznost stremi, da bi se v deljivi delčni celoti uravnotežila. S to aktivnostjo ki se deli se s tem večja. Oplazni sistem se drobi kozi sebe in skozi svojo gradnjo. Oplazni sistem gre po poti gradnje in po poti zaključevanja v »napačno« smer, kljub temu, da ga na vsakem koraku in v vsako trenutnih presekih opozarjajo »sile,« svoji lastni gradniki in »izničevalci.«

B-KLOTOIDNA RAST

Naša misel je dotična, naštevajoča in postopna. Naši misli, ki želi vedeti kje in kako se je vse začelo, ji ponudimo odgovor z oplaznim sistemom razmišljanja. Začetek nastaja je nenehoma tak, da se na dotikajoči ploskvi »svetloba« dotika hkrati tudi svoje temne zunanje strani. Vsaka »točka,« ki se ne dotika na vse dotikajoči ploskvi, skrči dotično ploskev za to točko tako, da se dotikajoča ploskev na svoji temni »strani« poveča za eno temno točko. S tem se spremeni vsa dotikajoča ploskev v vsej dotičnosti. Vsa dotikajoča ploskev dobi zaporednost izmenične spremembe dotičnosti. V tej spremembi je možnost za vmesnik sil, ki vsako spremembo v dotikajoči ploskvi izravnava po najracionalnejši poti. Ta pot je na isti »lokaciji« ali pa je »najkrajša pot« v izgubljeno dotičnost. Izgubljena dotičnost skozi »svetlobo« zapolni na temni strani ne dotikajočo »točko.« S tem dobijo vmesniki sil »oprijemališča.« Dotikajoča ploskev se gradi sproti s spremembami. Klotoida je oblika krivulje ki jo pogojuje sprememba in razporeditve sil. Pogojuje jo delovanje natezne, vlečne sile. Če želi sila delovati kor celota in samostojno, se mora oblikovati tako, da je na obeh smereh odprta za rast in povratek silnih moči. V prvi smeri deluje za nateg, redčenje in vzdrževanje, v drugi smeri deluje za uravnoteženje in za prenos povratnosti oplaznega razredčenja. V smeri rasti je močna v nategu. Natezna krivulja in povratnica sta na začetku skoraj vzporedni. Na drugem koncu pa se povratnost in nateg srečujeta v nasprotnih smereh delovanja. Natezna sila se spreminja v izhodišču v zavoj, da lahko vleče in ohranja vrednost. Popolne centralnost ni, obstaja samo obrobnost. Klotoida nastane sama po sebi z postopno rastjo. V vsakem presečnem kotu, klotoida pridobi na skupni vrednosti. Tako se v smeri rasti sproti izravnava, v smeri

zaključevanja pridobiva na zavoju. Zavoj ji omogoča vpeto stabilnost danega. Skozi centralnost se zaključuje oplaznost. Zaključevanje oplaznosti skozi centralnost je povezano s prvim redčenjem, s prvimi neopredeljenimi deljivimi sistemskimi vrednotami. Klotoida z prvim vsako trenutnim presekom dobi vrednost silnega vmesnika. Klotoida dobi prostorsko vrednost v klotonu. Klotoida je vedno prostorska. Njena prostorska vrednost, pomen, vloga in moč, narašča v velike razsežnosti v zgrajenem sistemu. V zgrajenem sistemu se klotoida odpira v znotraj dotikajočo ploskev in naprej v prostor. Klotoida je nosilka razredčene oplaznosti v vseh deljivih delčnih celotah. Njena oblika je skrita v plastenjih, ki jih zgradi z obračanjem v deljivih delčnih celotah. Oplazni sistem sebe prehiteva z napako, zato raste z delitvijo. Razredčena oplaznost prehiteva zaključevanje oplaznosti. V klotoidi je ta višek oplaznosti zaobjet v zavojih, v večkratnih opisanih vrednosti razredčene oplaznosti. V njej se gradijo nove oblike ki imajo klotoido za izhodišče. V zelo zdeljenih deljivih delčnih celotah je osnovno klotoido težko zaznati, saj jih je mnogo, mi smo le v odseku njih. V taki lokalnosti je težko določiti klotoidi vrednost, rast in smer iztega. Smer povratnosti je v velikih deljivih delčnih celotah nepredvidljiva.

C-OPLAZNI LOK

Oplazni lok je osnovno teoretično pomagalo v oplaznem sistemu za ponazarjanje rasti in zaključevanja oplaznega sistema. Oplazni lok je v obe smeri nezaključen in dopušča poljubno količino redčenja in zaključevanja oplaznosti. Oplazni lok je tudi osnovni gradnik in gonilo oplaznemu sistemu. Oplazni lok je prisoten v vseh deljivih delčnih celotah. Oplazni lok je element redčenja in element zaključevanja oplaznosti. Oplazni lok ni oplazna roka. Oplazna roka se gradi sprti v deljivih delčnih celotah in se spreminja. Oplaznemu loku se oblikovni prvini ne spreminjata, spremembe so znotraj bazične oblike. Spremembe so znotraj osnovne celote, ki jih zaznavamo v količinah, smereh, deljivostih, itd. Oplazni lok je sestavljen iz naraščajoče klotoide, oplazne točke z inverzijo in povratnice. Klotoida narašča v smeri iztegovanja krivulje. Z rastjo se klotoidi tudi spreminja središče. Središče sledi obrobnosti z vsemi parametri ki jih nosi oplazni lok. Oplaznemu loku ni moč določiti središča. Klotoida z rastjo vleče za seboj središče in mu tudi spreminja smer. Središče oplaznemu loku določamo v nadaljnji gradnji sistema in v deljivih delčnih celotah. V opazovani količini razredčene oplaznosti določamo središče v medsebojnem odnosu med iztegovanjem klotoide v obrobnosti in smerjo povratnice. Oplazni lok je osnovni prenosnik oplaznosti. Oplazni lok ponazarja prvo najmanjšo spremembo oplaznosti. Pri njem odzemanje oplaznosti raste iz izravnosti klotoide proti zavojem v središču in se zaključuje iz njega v smeri obrobnosti. Zaključujoča povratnica je racionalnejša od krivulje redčenja oplaznosti. Oplaznost se redči toliko kolikor ji dovoli obrobnost zaključevanje oplaznosti. Vsaka sprememba, ki dovoli redčenje oplaznosti ponudi sistemu nadaljnjo gradnjo, saj se oplazni sistem zaključuje z nadaljnjo deljivostjo oplaznosti. Smer zaključevanja oplaznosti je optimalna možnost dotikanja na obrobnosti, na nižjo vrednost razredčene oplaznosti. Realnost gradi zaključevanje oplaznosti, zaznavamo jo v razredčeni oplaznosti. To vidimo, ki nam je dana, ki nam je na razpolago. Na zaključevanje nje imamo manj vpliva. Oplazni lok je »prevodnik« oplaznega sistema. Oplazni lok je zgrajen iz klotoide, ki gradi notranjo dotikajočo ploskev in jo širi navzven. Površine širi navzven v sferične obrnjenosti. V začetku klotoide je hkrati tudi inverzna točka v kateri je začenja rast oplazne povratnice. Ta povratnica ima zunanjo dotikajočo ploskev, ki gradi povratnico, kot čim tanjšo stisnjeno »črto,« čim tanjši rob in omejuje ploskve. Ta povratnica gradi lahko dolge povratne oplazne črte, povratna oplazna predalčja. Povratnica je lahko pretrgana v »oplazni prah.« Redčenje sonca je klotoidna vrednost, sisanje sonca je povratnica. Zemlja

redči sonce. Povratnica sonca nas ohranja. Povratnica svetlobe je vse smerna. Dospe, se dotakne, »gradi,« in naprej ohranja redčenje oplaznosti. V živem bitju ima oplazni lok veliko vlogo. Oplazni lok podaljša povratnico svetlobe v nove povratnice. Dotiki v vse smeri od zunaj in dotiki vseh smeri od znotraj organizmov. Samostojnejše deljive delčne celote v organizmih z oplaznimi loki delujejo, kot izolacija. Voda lahko gradi molekularne lupine z odprtimi stikališči. Voda z odprtimi stikališči je tudi oplazni izolator, saj prestreže povratnice v nove gradnje in s tem zaščiti odvzemanje ali zaključevanje oplaznosti tistih deljivih delčnih celot, ki so znotraj vodne molekularne obodne lupine. Oplazni lok gradi, je prenašalec in zaključevalec oplaznosti. Oplazni lok dela zaključene in nezaključene deljive delčne celote. Se sproti spreminja in obrača vrednosti. Oplazni lok je velik graditelj organskega sveta. Je osnovni graditelj živih deljivih delčnih celot. Oplazni lok se v klotoidnem delu dotika znotraj dotikajoče ploskve, v izravnani povratnici se preko inverzne točke dotika z zunanjo dotikajočo ploskvijo. V klotoidnem delu širi in redči oplaznost navzven, v povratnem delu jo stiska v najmanjšo možno »črtno« povratnico na obrobje. Oplazni lok gradi z razpolovitvami. V organskem svetu rojeva nove celice z razpolavljanjem. Oplazna klotoida notranjo stran obrne navzven in se tako sleče preko inverzne glave v dva loka, v dve deljivi delčni celoti, v dve celici itd. Sleče se v tistem delu dotične ploskve ki pripada povratnosti in s tem ostaja v zunanji dotikajoči ploskvi. Plazni lok je sila, energija, sprememba, je povsod prisoten gradnik oplaznega sistema. Povratnica oplaznega loka gradi »pritisk.«

D-OPLAZNI SKELET, ŠTIRISILNOST, RAZPOLOVITEV

Oplazni skelet nastane, ko se štirje oplazni loki združijo tako, da v prostorski razporeditvi oblikujejo konstrukcijski »obris« v obliki tetraedra. To je le skelet smeri. Vsak oplazni lok poskuša zgraditi eno ploskev in en rob. Klotoida poteka iz vogala preko središča do svoje ploskve, ki jo redči. V izhodiščnem kotu zgradi usmerjeno povratnico v robu, ki tudi omejuje svojo redčeno ploskev. V zaporedju se pritaknejo enaki oplazni loki tako, da ima vsak oplazni lok svoj vogal in svojo ploskev. V zaključeni postavitvi zgradijo odprt tetraeder. Ta tetraeder nima prostorsko razredčene oplaznosti in je samo skelet. Ta prostorska konstrukcija je zgrajena iz štirih nezaključenih trikotnikov. Vsakemu trikotniku manjka en zaključen rob. Vsak vogal ima enakovredno izhodišče. To je štiri silna postavitev. Štiri silna osnova je racionalna razporeditev sil za soodvisno deljivo gradnjo oplaznosti. V tem skeletu je aktivno redčenje oplaznosti, ker želijo klotoidne razredčeno oplazni trikotnik zaključiti. V tem skeletu sta nastala dva nasprotna kota nov potencial. Nastane potencial za novo klotoido. V dveh kotih zgradi oplazni skelet novo klotoido iz zunanje strani oplaznega skeleta. Vsaka želi zaključevati oplaznost. Ker je prostor redčenja skupen si ga razdelita na pol. Tudi povratnica pri obeh poteka skozi celoten oplazni skelet. Tako si redčenje in zaključevanje oplaznega loka razdelita na pol. Nastaneta dva nova oplazna skeleta z enako željo in enakim problemom. Nastane sistem delitve. Delitev nastaja tudi pri združenih sistemih razredčeni oplaznosti. Sistem se lahko gradi in zaključuje samo z načinom nenehne delitve naprej. Tukaj se razdeli. Kasneje se deli.

E-DELITVENI SKOK, VSAKOTRENTNI PRESEK, ČAKANJE SPREMEMBE

Oplazni sistem se gradi z delitvijo. Ob vsaki delitvi nastane skok. Ta skok je obračanje razdeljenega skeleta. Oplazni skelet ima v izhodišču enakovredne kote. V vsakem izmed štirih kotov je enak potencial, če v tem pomenu zanemarimo obrobno. Vsak kot ima enak potencial za nadaljnjo graditev z delitvijo. V kakršnikoli smeri nastane delitev se ta delitev nato tudi dotika. Dotiki deljivih skeletov in deljivih delčnih celot z nezaključenimi robovi in

ploskvami nastajajo v časovnem zamiku. Individualni čas. Od velikosti in zdeljenosti neke deljive delčne celote je odvisno koliko skokov bo doživela deljiva delčna celota in v kakšnem času. Skok deljivosti delčnih celot je razpolovna doba kemičnemu elementu. Čakanje spremembe v organskem svetu, je čakanje razpolovitev in njenih razpolovitvenih skokov. V razpolovitvenem skoku v organskem svetu se morajo zložiti in stakniti nezaključeni robovi, nezaključene ploskve in nezaključene dotikajoče ploskve, ki gradijo ovojnice drugih stopenj. Delitveni skok vpliva tudi na vsako trenutne preseke deljive delčne celote. Delitveni skok je lahko tudi glasen. Je tudi pok, ki je ureditev sil. Delitveni skok v zvezdah je odvisen od njenih sestavnih deljivih delčnih celot, od obrobnosti, od njihovih skupnih nezaključenih dotikajočih ploskev. Te nezaključene dotikajoče ploskve so lahko že v tretji ali nadaljnji oplazni ovojnici. Zvezde so lahko tudi v sožitju in ustvarjata delitveni skok, ki je dolgo ročen. Luna je posledica začetnih delitvenih skokov Zemlje. Začetni delitveni skok je bil velik in ni našel dovolj skupnih nezaključenih dotikajočih površin na Zemlji, zato se ni mogla Luna le obrniti in priključiti nazaj Zemlji. Ostala je zemeljski planet. Zemlja je in bo še doživljala delitvene skoke. Z delitvenimi skoki so se zmanjšali tudi deli zemeljskih delitvenih skokov. Zemlja je bila v fazi »četrtine, šestnajstine, dvaintridesetine.« Kje se nahaja sedaj, in kakšne skoke bo še doživljala je težko reči. Opazujemo jo lahko preko zemeljskih aktivnosti, po obliki in gibanju celin, po tektonskih razpokah, po vulkanskih aktivnosti, magnetnih poljih, itd. Specifično vlogo Zemlji daje tudi voda, ki je z zemeljskimi skoki nastajala in je sedaj tudi blažilec zemeljskih skokov. Spočetje in rast v živem svetu sproti doživlja delitvene skoke in pritikanja nezaključenih delov razredčene oplaznosti. Kemične reakcije. Delitveni skok je različen tudi v vsakem človeku in se spreminja skozi življenje.

F-OPLAZNI TRIKOTNIK

Močnejša klotoida je pri oplaznem trikotniku, ki se že spremeni v oplazno »školjčnico«. Lahko bi oplazni trikotnik imenovali tudi asimetrični sferični oplazni trikotnik. Druga stopnja sklopa sil nastaja v oplaznem trikotniku, kjer so sile razporejene v »ploskovni« smeri. Takrat nastane oplazna školjka v nateznih silah. Ta školjka je klotoida, ki deluje kot »ploskev.« Oplazni lok gradi oplazne ploskve. Ker je sistem obojestransko odprt, se oplazne ploskve z gradnjo ali zaključevanjem oplaznosti spreminjajo. V svoji odprtosti ostaja vedno višek za nadaljnjo gradnjo. V sistemu prenašalcev sil v prostorski razporeditvi, ostaja tudi nevtralni predel v katerem delovanja sil ni. Oplazni trikotniki so v prostorski razporeditvi tudi »prazni.« V oplaznem sistemu ni deljive delčne celote brez napake, odnosno nobena deljiva delčna celota ni sama kot celota popolno zaključena. Vedno je nastaja višek oplaznosti in ji nekaj manjka da bi se povratno zaključevala v samostojno deljivo delčno celoto. Oplazni trikotnik je lahko je povsem konveksen, do krogelne oblike. Oplazen trikotnik na odprti ploskvi deljive delčne celote omogoča razpolovitve deljivih delčnih celot in rast oplaznega sistema.

G-SERPENTINASTI STOŽEC

Prostorsko vrednost dobi klotoida v klotonih in klotonskih telesih. Pri zelo razredčenih deljivih delčnih celotah je prostorskih klotoid več in so samostojne težko določljive. Prostorske klotoide ustvarjajo močna redčenja in zgoščevanja deljivih delčnih celot v zvezdah. Prostorska klotoida določa različne plasti napetosti sil, določa vsako trenutne preseke. Vsak nadaljnji zavoje klotoide ustvari nov plašč sil. Ta plašč sil ni zaprt »krog,« če ta plašč gledamo presečno. V prostorski klotoidi je plašč v enem delu odprt in ne ločuje vlečnih in nateznih sil s popolno ločitvijo. V kolikor imenujemo te sile tudi pozitivne in negativne, bi

jih v tem prostorskem prehodu lahko imenovali, kot nevtralne sile, saj pripadajo obema plaščema silnih napetosti. Nevtralne sile bi potekale le v sredini, v kolikor ne bi bilo v serpentinastih stožcih sožitje, križanje prepletanje in sestavljanje. V zgrajenih deljivih delčnih celotah se sile porazdelijo na več smeri in moči tudi po lupinah. Vpliv klotoide v serpentinastem stožcu je le moč razbrati po atomskih nivojih elektronov. Moč sil v prostorski klotoidi se razporeja glede na zgrajenost in zdrobljenost deljive delčne celote. Klotoida je najbolj razvidna pri oplaznem loku, ki je še dokaj »linearen« sklop sil. V prostorski razporeditvi se klotoida odraža kot serpentinasti stožec. Serpentinasti stožec gradi simetrije. Delovanje klotoide v klotonskem telesu se odraža skozi delitev oplaznih lupin. To so lahko tudi lupine nabitih polj. Preplet klotoidnih stožcev skozi vso deljivo delčno celoto omogoča tudi prehode sil iz ene plasti v drugo. Ti pretoki silnih možnosti gradijo nove možnosti delovanja sil v dinamičnih silnih poljih. Tako nastane zelo dinamična silna možnost, ki se sproti uravnotežuje, kot dinamična silna mreža in pretočna polja. Klotoida in njena povratnica imata skozi sebe v vsaki »točki« smeri tudi različno vrednost. Tako nastane množično polje »točk« v poljih v vseh smereh, kjer imajo sile svoja »oprijemališča.«

H-OPLAZNI TETRAEDER IN OPLAZNA MREŽA

Oplazni tetraeder je osnovna prostorska enota redčenja in zaključevanja oplaznega sistema. Gradi se v oplaznem delcu, v dopustu. Manjša od njega, je prostorska enota ki je stisnjena z zunanjo dotikajočo ploskvijo do izginotja, v ne pogojih redčenja, ki je na »temperaturi absolutne ničle.« Oplazni sistem gradi štiri silni raztezni prostor z »praznjenjem« in »polnjenjem,« z redčenjem in zaključevanjem oplaznosti. V tej štiri silni oplazni mreži, nastajajo razredčeni tetraedri. V soodvisnosti, ima vsak nastali tetraeder, različne vlečne sile. Vsaka od štirih vlečnih sil je zgrajena iz vsaj enega klotona ali klotonskih vrst. Vsaka od štirih sil, ima svojo vrednost in je drugače samostojno usmerjena. Vsaka silnica ima samostojno smer navzven, samostojno in drugačno smer v svojo sredino, drugačno moč in drugačno kakršnokoli potencialno vrednost. Vse vrednosti so podrejene obrobnosti. Popolnega oplaznega tetraedra ni. Z deljivostjo sistema, se oblika prostora v razredčeni oplaznosti spreminja v poljubne amorfne konstruktivne prostore. Osnovni oplazni tetraedri se zlagajo v nepravilne delno konkavne in sferične oblike. »Začetne« eksplozije se zgodijo, ko se na obrobju zgradi dovolj potenciala za novo redčenje. Oplazna začetna eksplozija nastaja v že razredčeni oplaznosti. Primarne velike eksplozije v oplaznem sistemu ni. V oplaznem sistemu primarnost nastaja lokalno in obrobno v »toplotnem oblaku.« Šele v bolj razredčenem oplaznem sistemu nastajajo pogoji za začetne lokalne eksplozije. Ko ima stisnjena oplaznost na obrobnosti dovolj moči, sproži eksplozijo, novo osnovo. V njem se začne redčiti oplaznost. Oplaznosti za redčenje je toliko, kot ji je dala stisnjena, zaključena vrednost oplaznosti v inverziji na doseženem obrobju. Sile na obrobju se morajo formirati v samostojne smeri. Večji je potencial, večja bo vrednost oplaznosti za redčenje. V prvi fazi, v začetni eksploziji, se vsa vrednost razredčene oplaznosti sprosti v tako velikem prostoru, da lahko vsaka najmanjša deljiva delčna celota dobi samostojne sile redčenja in samostojne sile zaključevanja oplaznosti. Nastanek vodika se bi lahko razlagali tudi tako, da se po začetni eksploziji osnovni potencial za tetraeder razleti na vrednost pred vodikovih stanj. Vsak element si želi redčiti in zaključevati, vendar kako. V tej najmanjši deljivi delčni celoti ni dovolj zunanje štiri silnosti. Štiri silnost gradi vodik z izmenjavo ene sile v štiri smeri. Vodik nastaja z nadaljnjo gradnjo z svojo delitvijo. Z zblizevanjem vodika, se bogatijo zunanje štiri sile, ki omogočajo dalje graditi deljive delčne celote. Vlečne »oplazne mreže« so lahko tudi nevidne. Vlečna oplazna mreža, je pogojni »prostor« za redčenje oplaznosti in prenos

oplaznosti. To je že razredčen oplazni delec, je že neviden dopust. Oplazna mreža nima centralnosti in ima amorfnost zunanost in obrobnost. Oplazna mreža je lahko pretrgana ali je tudi ni, med razredčeno oplaznostjo, če ni nobenega potenciala za redčenje oplaznosti. Oplazna mreža omogoča prenos redčenja in zaključevanja oplaznosti. V oplazni mreži sile nimajo moči zgraditi več silni sistem. Več silni sistem zgradi redčenje oplaznosti. V oplazni mreži so sile združene v notranje redčenje.

J- OPLAZNI IKOZAEDER IN DRUGA TELESA

Oplazni sistem spoznavamo najprej preko najracionalnejše oblike. To je preko tetraedrov zloženih v ikozaeder. Ikozaeder sestavlja 20 enakostraničnih trikotnih ploskev, ima 12 oglišč in 30 robov. V tej najbolj racionalni zaključeni ikozaerični obliki nastajajo nove možnosti redčenja oplaznosti. Ikozaeder si razdelijo na štiri potencialne smeri. V njih se gradijo štirje klotoni. Klotoni med seboj sodelujejo v procesu delitve deljivih delčnih celot. Sodelujejo z povratnicami, dotikajočimi ploskvami, serpentinastimi stožci, lokalnimi in obodnimi oplaznostmi. Dotikajoče ploskve se tudi gradijo v odprtih delih, kjer jim to omogoča napaka in razlika silnega delovanja. V klotonih in s sodelovanjem klotonov se oblikujejo tudi nova telesa in nove oblike deljivih delčnih celot. Tudi oglišča se odpirajo v ploskve novih teles. Oplazni ikozaeder gradi nove vsako trenutne preseke, nove deljive delčne celote, nove najmanjše deljive delčne celote. Pogoje ustvarja sam in z soodvisnostjo z drugimi deljivimi delčnimi celotami ter z vrednostjo potenciala obrobja. To obrobje se odraža v temperaturnem stanju in drugih opazovalnih količinah deljivih delčnih celot. Z gradnjo dotikajočih ploskev in z njenim platenjem, nastajajo zaključene vrednosti deljivih delčnih celot. Te deljive delčne celote imajo vsaka svojo delitev in upočasnitev prehajanja oplaznosti skozi prehodna vrata. Imajo svojo začasno samostojnost. Imajo svojo pot popravljanja zaključevanja oplaznosti. Imajo svojo obstojnost. S svojo ovojnico, s svojimi prehodi, s prepuščanjem, s svojim »življenjem,« s svojo napako, s svojimi prehodnimi vrati, s svojo oplazno roko, delijo deljive delčne celote naprej, v nova redčenja in nova zaključevanja oplaznosti. V neponovljivem enkostnem procesu vsi elementi gradnje oplaznosti nastajajo spontano, delujejo spontano in so si soodvisni in podrejeni. Noben dogodek v oplaznem sistemu ni načrtovan, v naprej predviden ali hoten. Oplaznost izloča ponavljanje. Tudi naš obnavljajoči spomin in misel sta ujeta v spremembo. Zavedanje vsega procesa, v vsako trenutnih presekih, le lajša večno nezadovoljeno misel, ki želi ves odmerek, ne samo od tu do tam.

3. GRADNIKI OPLAZNOSTI »NA DELU«

A-TLAČNE IN NATEZNE SILE, PREDALČJE, GRAVITACIJA, STIČIŠČA, PLOSKEV
V oplaznem sistemu nastopa več sil. Redčenje oplaznosti gradi »natezna« sila, zgoščevanje oplaznosti nastaja s »tlačnimi« silami. Tlačne sile omejujejo razredčeno oplaznost. V gradnji razredčene oplaznosti nastajajo sile kot predalčje s stikališči. Tlačne sile stremijo k centralnem delu razredčene deljive delčne celote. Gravitacijska sila nastopa v sklopu celostne deljive delčne celote. Stikališča, kot oglišča, so izmenjava sil, za uravnotežanje celostne deljive delčne celote. Stikališča so najbolj dinamični del razredčene oplaznosti. V stikališčih je tudi najmanj oplaznosti zato stremijo k racionalizaciji in združevanju stikališč. Natezne sile redčijo oplaznost v deljivi delčni celoti, tlačne sile deljivo delčno celoto omejujejo. Tlačne sile stisnejo oplaznost na obrobje v neopredeljive systemske vrednote, kjer nastajajo inverzije. Tlačne sile gradijo tudi centralnosti. Stikališča gradijo racionalne lupine in nivoje lupin. Bolj je prostor razredčen večji nastaja tlak, ki želi to razredčeno oplaznost racionalno omejiti.

Različno razredčena oplaznost, se pokaže v ploskvah, ki te tlake ločujejo. Robovi pripadajo stisnjeni oplaznosti, ploskve pripadajo omejeni razredčeni oplaznosti. Gravitacijska sila pripada skupni dotični deljivi delčni celoti. Prostorska deljiva delčna celota je sestavljena iz več elementov. Osnovni oplazni tetraeder gradijo oplazni loki. Razvrščeni so tako, da redčijo s klotoido od obrobja skozi središče, do vogalov. Središče postane skupna dinamika. Ploskve tetraedra zaključujejo robovi, ki so povratnice in omejujejo razredčeno oplaznost v najbolj racionalno obliko, v tetraedrično obliko. To tetraedrično obliko ne morejo povsem zaključiti. Za zaključitev celote v pravo telo manjkata še dva nezaključena robova. Zunanja ploskev je zaradi ne zaključenosti nestabilna. Ta ploskev je »odprta,« brez enega roba. Taka nezaključena odprta ploskev je še ena, ne oziraje v kateri smeri gradijo oplazni loki. Zgradi skupen oplazni lok, ki zapre nezaključene dele iz zunanje strani. Z svojo povratnico zaključí manjkajoče robove tako, da zgradi še eno enako deljivo delčno celoto. Z zunanjo klotoido in v neopredeljivi sistemski vrednoti v oplazni točki zgradi inverzijo sil, ki poskušajo zapolniti zunanjo ravnino. Ta oplazni lok je »sam« in ima vodilno moč. Redči oplazni tetraeder naprej. To ploskev poveča do maksimalne konkavnosti. S tem dalje pomaga redčenju tudi osnovnem oplaznim lokom. Ko je toliko razredčene oplaznosti, da bi zunanje povratnice obrnile že smer nazaj, se oplazni razredčen tetraeder razdeli na dve enaki samostojni celoti. Ta proces razdelitve in delitve se nadaljuje. Zunanje dotikajoče nezaključene ravnine ne dopuščajo zaključenih deljivih delčnih celot. Skupne klotoidne vrste gradijo večje deljive delčne celote. Gradijo obodno oplaznost in gravitacijsko povratno silo celotne deljive delčne celote. V bolj zdobljenih deljivih delčnih celotah nastajajo inverzna polja, ki gradijo »zaključene« deljive delčne celote, ki jih zaznavamo, kot atome posamičnih kemičnih elementov. Pri zvezdah in planetih, je potencial med njimi, da se celota gradi ali krči.

B-INVERZIJA SIL OPLAZNOSTI IN KAOS

Za razumevanje oplaznega sistema si pogledjmo tudi osnovni prostorski model oplaznega ikozaedra. To racionalno in urejeno telo, lahko vrednosti štirih tetraedrov vključi v svojo razporeditev tako, da so si med seboj enakovredno oddaljeni. Ikozaeder nastane z zložljivostjo tetraedrov. Pogledjmo si teoretično redčenje enega izmed štirih tetraedrov v ikozaedru. Za nastanek oplaznega tetraedra so potrebne sile, ki »kote« vlečejo v svojo velikost. Temu prostoru bi lahko rekli največji možni oplazni prostor. V popolni centralnosti bi s temi vlečnimi silami, tako nastala vsa možnost, vseh kasnejše zdobljenih prostorov. Sile so usmerjene tako, da ne vplivajo druga na drugo. V popolni statiki vseh sil, ni oplaznega prostora in je samo možnost za redčenje, je samo dopust. Takrat so vse »štiri« sile v oplazni točki. Že v prvi možnosti redčenja se mora sila v oplazni točki razdeliti na več sil. Te se zgradijo z oplaznimi loki. Vsaka izmed štirih sil ima drugačno vrednost. Raztegne se prvi vse možni oplazni tetraeder, ki ima različna stičišča sil tudi v svojih ogliščih. S prvim začetim redčenjem se rodi obrobnost. Iz obrobnosti sile vračajo vrednost in se uravnavajo glede na celoto deljive delčne celote. So nenehoma v korekturi, v borbi za izenačenje in uskladitev celotne deljive delčne celote in posameznega tetraedra. V neopredeljivi sistemski vrednoti, nastane eksplozija in zdobljenost, glede na centralnost in obrobnost v vse smeri. Konstruktivnega prostora še ni, prečnih presekov še ni. Razredčena opaznost je samo raztegnjena in zdobljena. Je šele oplazna elastična mreža. V racionalni konstruktivni prostor se zлага postopoma. Tetraedri, v ikozaedrični razporeditvi se šele v precej razredčeni in zgoščeni oplaznosti, zložijo v skupine štirih enakovrednih tetraedrov. Rodijo se prvi klotoni z povratnicami, ki redčijo in zaključujejo oplaznost deljivih delčnih celot. Oplaznost nato gradi vse možnosti, ki jih nudi dopust. V njej so tudi oblike z mnogo silami, ki omogočajo

ploskovno razredčeno oplaznost. »Prapoka« ni brez centralnosti, ki je toliko oddaljena od prapoka in neopredeljive systemske vrednote, kolikšne vrednosti ima. V prvem prapoku je razdalja minimalna, odnosno je sploh ni. Bolj je oplazni sistem zgrajen bolj so si ti prapoki in njihovi centri oddaljeni in obsežnejše so eksplozije za odvzemanje oplaznosti. Tako se z oddaljenimi prapoki moti razredčeni sistem oplaznosti in drobi v nepredvidljivo in znova kaotično oplazno razredčeno kašo, ki je še neorganizirana oplaznost. Veliki eksplozije nastajajo kasneje v zelo razredčeni oplaznosti. Na »začetku« je eksplozija minimalna in ni locirana niti na centralnost, niti na obrobno. Imenovali bi jo lahko točka oplaznega delca. Kasneje pa oplazna elastična mreža. Več silnost, ki deluje v svoji smeri postane moteča po moči posamezne sile. Različnost moči delovanja posameznih sil redčenja oplaznosti, povzroči prevladovanje in popuščenje posameznih sil, kar rodi spremembo, odnosno gibanje. Pričenja se združevanje sil v racionalizaciji lokalnosti. Rojevajo se prve deljive delčne celote, ki oblikujejo klotone in umestitev njih v ikozaedrično razporeditev. Z ikozaedrično razporeditvijo tetraedrov v deljivo delčno celoto nastane centralnost. Centralnost je dogovor deljive delčne celote in v njej vrednost celotne deljive delčne celote. Centralnost je lahko sklop deljivih delčnih celot za nastanek nove deljive delčne celote ali tudi njen razpad. Centralnost se javlja tudi pri večjih soodvisnih deljivih delčnih celotah. Sistem gradnje in zaključevanje oplaznosti, gradi z notranjo deljivostjo kaos v centralnosti, zaključevanje oplaznosti pa na obrobju kaos urejuje v racionalno centralnost. Proces oplaznosti je kot celota uravnoteženo zaobjeta oplaznost. Vse spremembe so oplazno zaobjete iz obrobja in centrov tako, da so notranje spremembe samo vsako trenutne. Z deljivostjo se povečuje kaos na obrobju in kaos v velikih deljivih delčnih celotah. Zunanji in notranji kaos. Bolj se oplazni sistem gradi, se z njim veča tudi kaos. Z povečevanjem kaosa, omogoča oplaznemu sistemu v vmesnih lokacijah tudi večanje heterogene in nepredvidljive delčne celote. Bolj sta zunanji in notranji kaos zdrobljena, večja je tudi možnost v vmesnih sistemih izkoriščanje napak oplaznega sistema, za gradnjo poljubnega. Ta poljubnost je tudi večji in bolj kompliciran organski svet. Kaos omogoča rojevanje nekaj novega, ki ga ni moč predvideti.

C-»VODIKOV« GRADNIK OPLAZNOSTI, »POLNJENI OPLAZNI SKELET«

Velikega poka ni bilo, govorimo lahko le oplazni inverziji sil. Prva inverzija sil ni množična, je le posamičen začetek redčenja oplaznosti. Vsako odstopanje, nihanje, sprememba sile, sprememba temperature, hotenje nečesa, rojeva začetek gradnje oplaznega sistema. Rojevanje gradnje oplaznosti je lahko tudi trajno in sprotno, brez enega enostavnega začetka. Znotraj systemsko je oplazni sistem deljiv z zunanjo zaobjetostjo oplaznega sistema, ki sproti izravnava vsako spremembo preko vsako trenutnih presekov. Tu ne moremo govoriti še o centralnosti ali obrobnosti. Začne se. Potem dobi smer. Imenujemo jo sila. Sila, ki »niha.« Zdaj je natezna, zdaj je tlačna. Smer ji raste v poljubnost. Smer se zlomi na vlečno silo navzven in povratno tlačno silo »navznoter.« Vlečna sila nadaljuje svojo vrednostno rast. Možnost rasti ima v vse smeri iz zadnje povratne točke. Sile zgradijo prvo predalčje nateznih in tlačnih sil. Prvi statični gradnik sil, prvi element tetraedra. Razredčenega oplaznega prostora še ni. Sile v prvem gradniku zgradijo prvo povratnico. S povratnico dobijo sile samostojno delovanje. Sila, ki začenja povratek sile, sprememba sile v tlačno, določa izhodišče. Zgradi se oplazni skelet brez razredčene oplaznosti. Razredčena oplaznost je samo v nezaključenih trikotnikih, ki se stikajo v oplaznem tetraedričnem skeletu. Formirajo se v tej podobi, vendar vseh smeri ne morejo zapreti, da bi nastal popoln razredčen in stabilen tetraeder. Graditvi pripomore zunanji oplazni lok s samostojno vrednostjo. Ta lok želi dopolniti manjkajoče robove v tetraedru. Z samostojnim redčenjem oplaznosti zgradi novo

vrednost nepopolnega in zaključenega tetraedra. Zunanji oplazni lok razpolovi nezaključen tetraeder. Delitev in gradnja se nadaljujeta naprej. Nezaključeni tetraedri si svoje napake popravijo z združenjem. S stikom nezaključenih ploskev si delijo skupno dotikajočo ploskev. V vsaki nadaljnji gradnji združevanja razredčene oplaznosti nastajajo vrzeli nezaključenih ploskev, ki se zapolnjujejo s skupnimi dotikajočimi ploskvami. Vodik se gradi, deli in združuje. V takih združevanjih nastajajo različni sistemi več plastnih zgradb razredčene oplaznosti. Pri ikozaedrični razporeditvi nastajajo klotoni, ki v svojem sistemu dodatno pomagajo več plastno gradnjo oplaznega sistema.

D-KLOTONI V OBROBNEM IKOZAEDRU

Klotoni v obrobni ikozaedru nastajajo povsod, kjer je stvarnost. Kloton je bolj ali manj zavrt. Klotoni so več ali manj presečni. Klotoni v obrobni deljivih delčnih celotah vzdržujejo vsak kemijski element s svojimi preseki. Klotoni pri kemijskih elementih so tudi bolj ali manj stegnjeni. To pomeni, da je razdalja od enega preseka do drugega preseka različno dolga.

4. PRIMERJAVA OPLAZNOSTI Z ZNANIM

A-KLOTONI V ZDROBLJENEM TELESU, ATOMI

Vsak kemijski element ima v svoji stabilni fazi strukturo kltonskih teles in kltonov, ki v danih pogojih vzdržuje stabilen konstruktivni prostor. Lahko je sestavljen iz množic manjših in večjih kltonskih teles in kltonov, ki imajo z obrobnostjo in prepletenostjo, svojo napeto mrežo konstruktivnih sil, ki se posebno pokaže v trdih agregatnih stanjih, in v kristalizacijskih strukturah. Štiri silnost deluje v sodelovanju in gradi zložljivosti. Štiri silnost ohranja svoje samostojne štiri smeri tudi v najbolj zdrobljenih deljivih delčnih celotah. Štiri silnost si za svojo samostojnost vzame čas. Pomaga ji samodejna zgrajena oplazna roka, ki najde naj racionalnejšo pot redčenja in zaključevanja oplaznosti. Oplazna roka je v principu enaka, vendar se glede na zdrobljene deljive delčne celote razlikuje.

B-KRISTALIZACIJA

Pri kristalizaciji nastopa več zložljivosti konstruktivnega prostora. Mnogo sil nastopa skupaj. Zaradi soodvisnosti se zlagajo in seštevajo. Več silni prostor omogoča bolj plosko materijo. Večja je deljiva delčna celota, bolj je strukturirana v svojih vsako trenutnih presekih, več skupnih sil jo odzema. Taka materija kristalizira bolj v telesih, ki so že lističi in v amorfni obliki. Oplazni sistem želi v svoji obrazložitvi pojasniti pojav in obliko materije. Vzorec je vzet iz tega vzorca. Oplaznost se v svojem sistemu oblikovno spreminja v najrazličnejših formah. Obliko oplaznosti pogojuje tudi toplota.

C-TOPLOTA IN VRELIŠČE, TEMPERATURNI »OBLAK«

Ves razredčeni oplazni sistem se gradi in zaključuje v mejah nam zaznavne temperaturne spremembe. Tudi dopust v oplaznosti, ki ga mi obravnavamo je v tem območju. Temperaturni oblak je posledica razredčene oplaznosti. Ohranja ga oplazni sistem. V njem se gradi oplazna mreža. Oplaznost gradi redčenja in s tem toplotni oblak. Več je razredčene oplaznosti, večja so toplotna žarišča. Toplotna žarišča so v deljivih delčnih celotah. Združenih zvezdah. Toplota sledi oplaznemu sistemu. Redčenje in deljenje deljivih delčnih celot spremlja višanje temperature. Zaključevanju opaznost sledi zmrzovanje in kristalizacija. Temperatura prehaja iz toplega na hladno v izravnavanje. Pri vrelišču oplaznost odzema v manj motenem konstruktivnem prostoru. Pri ohlajevanju, nastane racionalizacija, borba za racionalni

konstruktivni prostor. Obvladovati vrelišče materije, pomeni obvladovati odzemanje oplaznosti in možnost usmerjenja njenega zaključevanja. Del izhodišča za oplazni izolator.

D-ATOMSKA TEŽA

Atomsko težo bi v oplaznem sistemu poimenovali konstanto razredčene oplaznosti, ki je konstantno vzdrževana od jedra, zaključevanja oplaznosti, do neopredeljive sistemske vrednote, začetek redčenja oplaznosti. V atomsko težo so vključene sile povratnosti. Te sile imajo večplastno obrobno in večplastne inverzije. Atom sproti koristi svoja prehodna vrata in daje v omejenih pogojih stabilnost kemičnemu elementu.

E-OBSTOJNOST

Obstojnost nekega kemijskega elementa, bi v oplaznem sistemu opredelili z stabilnostjo povratnice. Po klotoidni povratnici potekajo skozi vsako trenutne preseke odzemanje in zaključevanje oplaznosti. Na vsako trenutnih presekih v klotonih, si klotonsko telo izmenjuje redčenje in zaključevanje oplaznosti s tako imenovano teoretično oplazno roko. Vrednost oplaznosti, kot elektron se na lupini javlja kot vrednost, to ni nikoli isti »delec,« je samo vrednost, ki se prenaša skozi vmesne prostore. Iste lokacije ni, istega delca ni, je samo vrednost odzemanja in zaključevanja oplaznosti. Oplazni lok določa razpolovne dobe.

F-RADIOAKTIVNOST

Radioaktivni elementi imajo v svoji povratnici možnost hitrejšega zaključevanja oplaznosti. Več je odprtih dotikajočih ploskev, hitrejša je deljenje deljive delčne celote. Pri odprtih dotikajočih ploskvah je hitrejša in močnejša sodelovanje za spajanje. Tudi hitrejša deljenje deljive delčne celote in vračanje razredčene oplaznosti.

5. REDČENJE IN ZAKLJUČEVANJE OPLAZNOSTI

A-OPLAZNA ROKA

Oplazna roka je teoretično ime za zaporedja odzemanja in zaključevanja oplaznosti. Zaradi obrobno se vse sile uravnotežijo postopoma in v zaporedjih. V manj strukturirani deljivi delčni celoti deluje hitreje in manj opazno. Bolj je deljiva delčna celota zdrobljena, počasnejše je zaključevanje oplaznosti, počasneje deluje oplazna roka. Oplazne roke nastajajo v vsaki deljivi delčni celoti, ki je že formirala konstruktivni prostor. Oplazna roka je zaznavna pri racionalnem, počasnem, strogem dodeljevanju zaključevanja oplaznosti. Pri prvem odvzemu oplaznosti je še ni. V redčenju že formirane oplaznosti je podrejena zaključevanju oplaznosti. To je ista roka, ki deluje v dve smeri. Razpoznavna je v neživem in živem svetu. Oplazna roka deluje skozi vmesne možnosti nevtralnih silnih polj in točk znotraj razredčenega sistema. Oplazni sistem je prehodni za sile v obe smeri. Razredčen sistem oplaznosti v zgrajenih deljivih delčnih celotah, kjer so klotonske vrednosti razporejene v klotonsko telo, ima oplazna roka veliko možnosti samooblikovanja in delovanja tudi v vmesnih prostorih med klotoni. Oplazna roka ima izrazite ponavljajoče naloge v živem svetu. V živem svetu oplazna roka ali več oplaznih rok, kot sistem, sprejema določena samodejna delovanja obnavljanja sil. Oplazna roka je tudi usmerjevalka obnavljanja sil v naših možganih. Spomin v naših možganih, je ponavljajoča izmenjava sil v oplaznem izolatorju, ki jih usmerja ena ali več oblik oplaznih rok. Oplazna roka je odgovor na vprašanje zakaj tako. Naša logika je spremljajoča pripovedna logika, zato zadovolji vsako dilemo le z vzrokom, začetkom, potekom, sestavino, namenom, končanjem, zaključevanjem, nadaljevanjem. Tudi

naše mišljenje lažje zmore elemente v pripovedi, kot s hkratnostjo in sintezo.

B-GRAVITACIJA, TLAČNE IN NATEZNE SELE V DINAMIČNEM PREDALČJU

Delovanje sil bo opisano bolj načelno. Težko je opisati sistem delovanja v vseh smereh hkrati. Na vsaki strani deljivih delčnih celot so delovanja različna in tudi nasprotna. Preko centra se ves sitem dinamično gradi z delitvijo in zaključuje na obrobnost. Vmesni nosilci silnega sistema so oplazni loki. V vsaki deljivi delčni celoti nastaja redčenje in zaključevanje oplaznosti. Deljiva delčna celota v štiri silnosti najracionalnejše razporedi razredčeno oplaznost. Vsaka razredčena deljiva delčna celota je omejena z konveksnostjo. Osnovni ikozaedrični model zgradi štiri klotone. Redčenje je navzven. Štiri sile se razporedijo v »oglišča.« Ta oglišča zavzemajo naj racionalnejši konveksni prostor. Vlečne sile, ki pripadajo razredčeni oplaznosti se na obodu obračajo navznoter. Zunanje ogrodje sil želi zgraditi najbolj racionalno lupino. To ogrodje deluje kot »predalčje.« V centru deljive delčne celote delujejo štiri sile, od vsakega klotona po ena, v vrednosti ene »četrtrine« inverzne sile. Ta sila je na nasprotni strani, v središču, razdeljena na »dvanajst« sil, ki niso enakovredne. Nasproti je v nesimetričnosti prazen tetraeder, ki omogoča da so sile močnejše, ki vlečejo navzven. Manjše sile ponuja sosednji tetraeder. Vse vlečejo navznoter in so vsako trenutno drugačne vrednosti. Razlikujejo se po tem, kateremu tetraedru pripadajo. To so vlečne sile navzven. Sile ki zaključujejo obod konveksnega telesa vlečejo po obodu navznoter. Navzven vleče tudi sila neopredeljive delčne celote v klotonu. To je sila v treh zunanjih ogliščih klotona. Te zunanje sile so močnejše saj si jih kloton »ne« deli z drugimi klotoni. V tej najracionalnejši razporeditvi nastane neustavljiva dinamika. V vsej deljivi delčni celoti si teoretično vse sile po robovih izmenjujejo vrednosti. Zaradi samostojne smeri klotonov in zaradi obrobnosti, se izmenjava vrednosti sil ne ustavi in ne uravnoteži. Samodejno se po najracionalnejši poti izmenjavajo vrednosti sil, da je deljiva delčna celota »vedno« najracionalnejše celotna. Te sile, ki so tudi vse smerno usmerjene si razredčeno oplaznost lahko razdelijo samo v dinamični izmenjavi. Sile v klotonih delujejo dvosmerno. Sile delujejo navzven in navznoter. »Ustavljajo,« uravnotežijo se na vrednostnih nivojih v lupinah na vsako trenutnih presekih klotoide, navzven in navznoter po vsej lupini. Te lupine delujejo kot »dinamično predalčje.« Sredinske sile ki vlečejo navzven so bolj razdeljene, vendar niso ovirane. To je dvanajst stično predalčje, v tej križnici, v palici deluje sila ki vleče navzven. V istih palicah pa deluje tudi sila navznoter od lupinastega predalčja. Močnejša je vlečna sila klotona za redčenje oplaznosti, večja sila se pojavi v križnih palicah, ki poteka navznoter. Zunanje sile, ki sestavljajo lupino posredujejo toliko notranje vlečne sile kot jo pritiska celotna lupina do danega uravnoteženja. Uravnotežujejo se v istih dvanajstih križnih palicah z silami ki vlečejo navzven. Zunanje sile tvorijo lupinasto predalčje. Ta lupina je trdna in uravnotežena. V dinamiki to predalčje razpada in se zopet sestavlja. V zunanji palici tlačna sila popusti, odnosno se poveča. Palice se večajo in manjšajo in se uravnotežujejo. Tlačne sile na lupinah dinamičnega predalčja so močnejše in te vzdržujejo zelo trdno in stabilno tlačno silno lupino. Tudi notranje lupine so grajene na tlačnih silah. Tudi njihov nivo se uravnotežuje z silami ki vlečejo navzven. Deljivi delčni enoti, ki jo imenujemo atom bi lahko rekli »dinamično večplastno predalčje« tlačnih sil. To dinamično predalčje, ki se razteza in krči, omogoča razredčena oplaznost. Oplaznost, je tudi sklop tlačnih in razteznih sil v vsako trenutnem uravnovešanju, v dinamičnem odnosu. Sredinske sile so močnejše, so v prednosti, ker se seštevajo skozi center. Tako nastanejo v atomu vrednostni nivoji, lupine razredčene oplaznosti. Glede na obrobnost si deljiva delčna celota želi zgraditi samostojnost. Deljive delčne celote ne morejo obstajati brez podrobne zdrobljenosti. Zato tudi ime »deljive delčne

celote,« saj se deli, razdeli, na tako stopnjo, kot ji je dodeljena štiri silna vrednost v dani obrobni. Notranjost in zunanost deljive delčne celote si razporedita vrednost razredčene oplaznosti. Notranjost in zunanost atoma sta si nenehoma izmenjujeta vrednosti, saj le na tak način lahko obstajata. Skupne privlačne sile med elementi deljive delčne celote in med deljivimi delčnimi celotami imenujemo »gravitacijo.« Gravitacija je opazovana skupna sila, ki pa je posledica vsake deljive delčne celote, vsake materije ki je razredčena in zaznavna. Gravitacijska sila deli in redči oplaznost do njene obrobne zmožnosti in vsako trenutnosti. Zaznavamo jo kot silo privlačnosti. Želi si svoj nikoli neuravnotežen sistem zapolniti. Zapolnjuje ga tudi z dinamiko odmikanja. Pojavi se tam kjer je pomanjkanje in zgine tam kjer je preveč. Zaključene poti se širijo in bogatijo v večje deljive delčne celote. Le notranje sile deljive delčne celote imajo tako smer da se križajo. Gravitacijske sile potekajo iz nasprotne smeri deljive delčne celote skozi center v deljenost deljive delčne celote. Tako gravitacija zgradi centralnost in je vzrok centralnosti. Večja deljiva delčna celota je, večjo gravitacijsko silo ima. Ta sila vleče v centralnost vso razredčeno oplaznost. V centralnosti je razredčena oplaznost lahko »na zalogo,« v še ne izoblikovani formi. Centralnost, gravitacija, pritisk, delitev in drugi zaznavni parametri niso dani na začetku, ampak so posledica redčenja in zaključevanja oplaznosti skozi sistem. Gravitaciji pripadajo obrobni, izmikanje na obrobni, ki omogoča večanje deljive delčne celote, zgoščevanje oplaznosti v večje deljive delčne celote. V jedru in v elektronih se izoblikujejo drugačna nezaključena dinamična predalčja in stabilne in nestabilne vezi sil.

C-SILE V ATOMU

Atom ni samo zgradba delcev, deljivih delčnih celot, razredčene oplaznosti. Atom sestavljajo soodvisnosti. Redčenje oplaznosti v štiri silnem sistemu poteka od neopredeljive systemske vrednote do centra. Pogoj je, da oplaznost dosega prvi vsako trenutni presek. Prvi vsako trenutni presek zgradi prvo lupino s pomočjo dinamičnega predalčja. Predalčje gradijo oplazni loki. Dinamično predalčje zgradi stične točke v katerih se redči oplaznost. Redčenje oplaznosti v stičnih točkah dinamičnega predalčja gradi pritisk v predalčju. Več je stičnih točk v dinamičnem predalčju, večji pritisk nastaja. Lahko tudi popusti in se preoblikuje v ploskev. Stična točka dinamičnega predalčja je tudi nova neopredeljiva systemska vrednota, za novo notranjo lupino redčenja oplaznosti. V novi systemski vrednoti ostane le »četrtino« oplaznosti. Tri vrednosti, tri sile, gradijo notranjo lupino dinamičnega predalčja s pomočjo še drugih skupin, ki so bile na prvi lupini, na prvem dinamičnem predalčju. Zaradi racionalizacije gradnje in zaradi uravnoteženja sil, se gradijo in delijo lupine navznoter. Sile, ki vzdržujejo nivo lupine, so sile iz nasprotne strani, ki so v vrednosti ene četrtine. To so gravitacijske sile. Sila ki je gravitacijska sila, je na nasprotni strani, in ni sestavni del lupine, čeprav se nje dotika in jo drži na nivoju. Na nasprotni strani pa se manifestira do oglišč in dopušča razredčeno oplaznost v ogliščih. Svojo razredčeno oplaznost pušča v središču. Razredčena oplaznost gravitacije je atomsko jedro. Atomsko jedro redčijo sile iz strani lupine. Te so razporejene po lupinah in na njenih dinamičnih predalčjih. Jedro v atomu je v sredini in vzdržuje lupine. Jedro se formira v novo skupinsko strukturo. Njeno razredčeno oplaznost redčijo nasprotne sile in jih je več. Zaradi podrejenosti in racionalne gradnje in notranje delitve dopušča delitev in gradnjo navznoter jedra. Jedro dopušča pretok redčenja in zaključevanje oplaznosti. Sila iz nasprotne strani gradi jedro in je enakovredna silam nasprotne strani, ki gradi lupine. Elektroni in jedro so si v nasprotju in sožitju. Zaključeno dinamično predalčje formira kemični element. Lupine dinamičnega predalčja se zgradijo v celoto. Notranje lupine so zgrajene, kot zaključena statična predalčja, zato formirana

večplastna tvorba ne dovoli posega in je v notranjosti trdno zgrajena. Elektroni so na stičiščih dinamičnega predalčja. V velikem pritisku se v stičiščih rojeva redčenje oplaznosti. V vsaki razredčeni oplaznosti se gradi gravitacija in pritisk. Gradijo se tudi nove neopredeljive sistemske vrednote, ki so potencialno nove osnove za novo gradnjo in novo delitev navznoter. Elektroni so tudi neopredeljive sistemske vrednote. Za dosedanje našo predstavo je zanimivo to, da se »materija« rojeva v pritisku na njo.

D-MAGNETIZEM IN ELEKTRIKA

Magnetizem bi pripisal bolj svobodnim in hitrim smerem redčenja in zaključevanja oplaznosti. Silnice potekajo v obe smeri. Magnetizem je tudi sodelovanje sil iz jedra atoma, z silami v elektronih. Oba sistema nimata zaključenega sistema dinamičnega predalčja, zato se privlačita, zato sodelujeta, kljub različnim smerem oplaznosti. Na obodu se oplaznost redči, v jedru se oplaznost zaključuje, odnosno je na »rezervi.« Te sile soustvarja tudi prostorska klotoida, ki seka silna polja in tako ustvarja silna polja.

E-LOKALNA IN OBODNA OPLAZNOST

Lokalna in obodna oplaznost nasajata v možnostih in njeni dinamiki. Oplazni sistem ni statičen. Oplazni sistem je v nenehni in vsako trenutni dinamiki. Lokalna oplaznost pripada notranji gradnji deljivih delčnih celot. Vsaka elektronska lupina je tudi neopredeljiva sistemska vrednota naslednji notranji lupini. Obodna oplaznost je nerazredčena oplaznost izven prve lupine deljive delčne celote. Obodna in lokalna oplaznost se razlikujeta. Obodna oplaznost gradi dinamiko, notranja lokalna oplaznost, je v dinamiki. Obodna oplaznost nima dinamičnega predalčja, lokalna oplaznost je četrti del sile, ki gradi naslednje notranje lupine dinamičnega predalčja. Pri tej gradnji četrti del gradi novo notranjo lupino na podoben način in je lokalna oplaznost naslednji notranji deljivi delčni celoti. Obodne oplaznosti pri večjih zgoščenih deljivih delčnih celotah se seštevajo ali ne. Lokalne oplaznosti pri večjih zgoščenih telesih se seštevajo »v magmi.«

6. KLOTONI V ŽIVLJENJU

A-DNK, CELICA IN RAST

Kaj je življenje? Kaj je osnova življenju? Živa celica ima dvojno vijačnico, ki je osnova za vse podatke. Dvojna vijačnica nastaja v klotonskem telesu. DNK je nastajanje klotonskega telesa. V prvi najbolj racionalni ikozaedrični razporeditvi si želijo štiri sile najbolj racionalno in najbolj po svoji moči urediti vso razredčeno oplaznost. Štirje klotoni v ikozaedrični obliki imajo »enakovredno« prostorsko pozicijo. Vsak kloton ima v tej prostorski razporeditvi svobodno in samostojno smer. V kolikor bi obstajala samo ena in centralna ikozaedrična razporeditev, ne bi bilo medsebojnega vplivanja. Glede na obrobnost, ki je povsod prisotna, ima vsak kloton v tej razporeditvi samostojno prostorsko smer, vendar različno vrednost. V pojmu vrednosti so šteti mnogi klotoni in klotonska telesa nižjih oplaznih redčenj in zgostitev. Kloton v ikozaedrični racionalni razporeditvi ne more biti samostojen, saj si mora deliti okoljski prostor z sosednjimi klotoni. Kljub naj racionalnejši razporeditvi, je ta bazična zgradba neobstoja in ne konstantna. Ker ne more biti konstantno obstojna v eni in enaki količini, je osnova za nastanek množičnosti na začetku, v začetni eksploziji. V prvi eksploziji, v prvi razredčenosti, nastane takšna množična delitev, kot ji omogoča položaj v obrobnosti. Nato se delijo in zlagajo v nove deljive delčne celote. Pri delovanju štiri silnega prostora, ne more nastati in obstati samo razredčen oplazen prostor brez deljivosti. Lahko bi rekli, da po

značilnostih delimo deljive delčne celote na tri skupine. Prva skupina deljivih delčnih celot, so kemični elementi, druga skupina so vesoljska telesa in tretja skupina deljivih delčnih celot, je zgradba DNK, v živi celici. DNK je tudi oplazna roka v živi celici. Tak pogled na življenje, dopušča trditev, da življenje temelji samo na »fizično« organizirani zgradbi. V kvinta tetraedralni razporeditvi, v ikozaedrični razporeditvi, se štiri skupine vrednosti razredčene oplaznosti urejujejo z medsebojnim sodelovanjem. Te skupine lahko imenujemo samo klotone ali deljive delčne celote, ki so podrejene in organizirane kot klotonska oblika. Štiri razredčene skupine deljivih delčnih celot, so v medsebojnem sodelovanju v ikozaedrični obliki neustavljive. Deljiva delčna celota se gradi v stabilnejšo celoto. V svojem racionalnem iskanju uravnoveženosti gradi celoto z upoštevanjem vseh štirih možnosti. Vsi štirje zdrobljeni klotoni se organizirajo tako, da si ponudijo med sosedsko sodelovanje. V taki prostorski razporeditvi, in nenehni dinamiki, ni moč določiti stalnega soseda. Sosedje se menjujejo, kot jim omogoča zdrobljenost in obrobnost. Zaključevanje oplaznosti po serpentinastem stožcu poteka skozi vso deljivo delčno celoto in ne zgolj skozi posamezen kloton. Ta medsebojna gradnja v redčenju in zaključevanju oplaznosti se zgradi v dvojno vijačnico, ki predstavlja »deljivo delčno celoto.« V pogojih izoliranosti, odvzemu in zaključevanju oplaznosti, se ta deljiva delčna celota gradi v višjo obrambno celoto. Ima možnost kopičenja za namen izogibanja odvzemanju oplaznosti. V taki obliki organizacije poteka odvzem in zaključevanje oplaznosti drugače, kot pri neživi materiji. Pri neživi materiji je deljiva delčna celota bolj direktno izpostavljena oplaznemu procesu. Strukturo dvojne vijačnice omogočajo štiri sile z redčenjem oplaznosti. Za zaporedja in notranjo zgradbo, v okviru dvojne vijačnice, morajo obstajati pogoji deljivosti oplaznosti, obrobnosti in izolacija. Lahko bi rekli, da vse kar zaznavamo v vesolju in v mikro svetu, je podrejeno štiri silnemu redčenju oplaznosti. Štiri silnost se povsod trudi ohranjati svoje smeri. Le tako štiri silnost lahko deluje. S tem pa je dana možnost in predpogoj za nastajanje in napredovanje življenja. Našo obliko življenja bi lahko poimenovali »življenje v štiri silnem redčenju oplaznosti.« Dvojna vijačnica poteka v eno in drugo smer. »Dva« oplazna skeleta in oplazni loki svobodno gradijo dvojno vijačnico z dopolnjevanjem v obe smeri. Ta zgradba jima omogoča svobodna dotikanja povratnic v medsebojni zgradbi. Obilo je prehodnih vrat za vse možne namene ali slučaje. Klotoni se osamosvajajo na različnih nivojih. Veliko je hierarhičnih zaporedij. Osamosvojen in daleč spačen kloton ima vedno bolj komplicirano zgradbo. V tej obliki življenja, z izolacijo vode, so oblike življenj bogatejše, vendar pa zaradi nežne in neodločne vode občutljive, nestabilne in kratkotrajne. Možne so tudi drugačne zgradbe za drugačne oblike »življenj,« ki jim za oplazno izolacijo služi kaj drugega, ne voda. Vodena življenja imajo ogromno sprotne delo, in so v ihti za celoto in popolnost. Bolj ihtijo k svoji popolnosti, bolj se delijo in oddaljujejo od cilja. Čista forma se zgublja v nakopičenih izolacijskih dotičnih površinah. Potek zaključevanja oplaznosti v obliki življenja, dobiva nejasno pot. Vodena življenja so le egoistično ihtave in posesivne zmede. Kljub veliki ihti ne morejo dosegati nekih trajnejših smiselnih ciljev. Življenje je ovirana pot zaključevanja oplaznosti, katero oplazni sistem premaguje ne štiti.

B-DEDNOST

O tem pripoveduje DNK. Potek oplaznosti je v obe smeri. Tudi zapis je tak. Oplazni sistem nima popolnega vračanja oplaznosti. Oplazni sistem ne vrača vrednost razredčene oplaznosti v odgovarjajoči začetek. Povratnost oplaznosti poteka preko nivoja vrednosti obrobnosti. Vsak živ organizem nosi v sebi spremembo, nosi v sebi enkratnost. Vsak organizem je izpostavljen enkostnemu okolju in enkostni rasti. Tako se je izoblikovala DNK, ki se v

vsakem organizmu sproti prilagaja vsako trenutnim presekom. Oplazni sistem ima prehodna vrata na vseh nivojih. DNK skrbi v organizmu za majhna prehodna vrata, za potek vrednosti razredčene oplaznosti, za namene ohranjanja s prehranjevanjem in razmnoževanjem. Človek je zelo daleč spačen kloton v živi naravi. V procesu življenja prepušča tudi velike individualne specifičnosti. Zelo ponavljajoče poti ki potekajo skozi oplazna vrata v organizmih, gradijo in beležijo v DNK. V tem zapisu je večina izkustvenih zapisov oplaznih rok. DNK se povečuje tudi zaradi deljivosti deljivih delčnih celot, zaradi zelo obsežnih dotikajočih ploskev in robov, zaradi vseh heterogenosti, ki ji vsak organizem gradi v vsako trenutnih presekih.

C-ČUSTVA

Čustva so dogovor živih deljivih delčnih celot. Čustva niso ustavljajoča, kot miselni proces. So v večini samodejna v organizmu. So bližja oplaznemu razmišljanju. Čustvovanja, počutja in razpoloženja so bolj refleksni odzivi. Organizem deluje v večini samodejno. Kako malo je našega, mojega, lastnega, zdaj obvladujočega. Čisto malo sem jaz, pa še ta se sproti spreminja, brez moje želje in odločitve. Imeti moram voljo, čemu. Imeti moram potrpljenje, čemu. Vsem drugim služim, meni nihče. Lačen, žejen, v bolečinah, jezen in žalosten ne morem misliti niti na tisto malenkost, kar sem. Primarna samoohranitvena čustva so močno povezana s celoto našega telesa, zato so tudi težje miselno dostopna in ne vodljiva. Tudi značilnosti človeka, kot so ponos, egoizem, ošabnost, tekmovalnost, samovšečnost in samo zavedanje, so odraz celote za ohranitev. Samozavedanje je komanda in nadležno gonilo lastnemu živemu telesu za dobro kondicijo. Opojnosti in mamila telesu prevzemajo komando celote. S tem živi kloton zgublja samozavest, voljo in se prepusti odločitvam opojnosti, ki ne želijo celote, ne želijo navora, ne želijo spremljanja celotnega procesa odzemanja in zaključevanja oplaznosti. Čustva delujejo v prid ohranitve celote. Čustva spoznavamo, spodbujamo in rotimo izkustveno. Pozitivna čustva miselno spodbujamo in imamo več kontrole nad njimi. Tista ohranitvena čustva, ki so pripeljala človeka do civiliziranosti, so še zelo obsežno zapisana v našem dednem spominu. Jeza, agresija, napadalnost, egoizem so danes prenesena v šport. Utrujeni civilizaciji že danes telo ne deluje kot celota. Drugačnih čustev ni, taka kot so dana bo moral tudi čustveno len človek spoznavati in z njimi rad živeti. Ljubezen že danes preveč razmišlja, zato gre drugam, ker želi biti nazaj skrita v sebi.

D-NAGON

Ves živi svet se mora razmnoževati, saj je vsako življenje časovno omejeno. Žive deljive delčne celote želijo zapolnjevati svojo celoto, da bi bila brez napake oplaznega sistema. Ta cilj dosegajo z nadaljnjo delitvijo, saj oplazni sistem ne dovoljuje povratne poti po istem vzorcu. Oplazni sistem raste naprej z delitvijo. Žive deljive delčne celote, spačeni klottoni, se gradijo z delitvijo v izoliranem poteku oplaznosti. Zgrajene so iz celic, ki se delijo. Vsako živo bitje svoje vrste ima v svojem dednem zapisu zabeležene vse postopke za ohranitev življenjske vrste. Življenjske vrste so šle čez dolgo in naporno potovanje razvoja. Sproti so se beležila izkustva za ohranitev vrste. Ti zapisi so primerni svoji vrsti. Neživi del oplaznega sistema ima vse značilnosti življenja v posameznih delih. V neživem delu oplaznega sistema se na vsakem nivoju dogajajo delitve, dopolnjevanje oplaznega skeleta, dopolnjevanje dotikajočih ploskev, delitveni skoki, redčenje deljivih delčnih celot in rast njih z delitvijo, prehodna vrata, itd. Vsi ti načini spreminjanja oplaznosti so tudi v živih bitjih. V živih bitjih je oplaznost do neke mere izolirana in je upočasnjen njen potek zaključevanja. V živih bitjih so pojavi spreminjanja oplaznosti prilagojeni izoliranim deljivim delčnim celotam. Ti načini

se razlikujejo od ne živega sveta. Ti postopki so bolj komplicirani, trajajo dlje časa, imajo drugačne poti, imajo drugačne deljive delčne celote. Delitveni skok in dotikajoče ravnine človeka, so opisane že milijontič v milijonskih knjigah. Zgleda, da se nagoni pri človeku že malo komplicirajo. Delitev iz klotonskega telesa na osamosvajanje klotonov in stremljenje nazaj v povezovanje njih v klotonsko telo, je nek posplošen vzorec živih bitij. Živi celotno telo. Kar ni moje individualno, je zelo skrito. Nagoni imajo samoohranitveni zapis in spodbudo. Pri nagonih in čustvih je malo dotičnih misli in dotičnih zavedanj. Vedno se presenečamo, kar je tudi prav in pomembna vrлина življenja. Upanje v vse. Upanje, ki nima dotičnega cilja. Upanje v življenju so odprta vrata oplaznega sistema tudi na nivoju našega samo zavedajočega počutja. Odprta vrata oplaznega sistema ne dovolijo v sistemu mišljenja ustaviti pričakovanja, ustaviti srečo, ustaviti želeno in zadovoljivo. Oplazni sistem ne dovoli biti srečen v trajanju. Ustaviti srečo, ustaviti upanje, ustaviti ljubezen, ustaviti gonilo spremembe. V spremembi ulovimo trenutke sreče. Več jih bo v večjih zunanjih in notranjih spremembah in vplivih. Več dogajanja v odprtih prehodih, več bo povratnega dogajanja in nove gradnje. Smo v sprotne revno poznanem potovanju s sabo, ki se tudi presenečamo. Nova spoznanja so individualni riziko za srečo. Sem zdaj, s to revščino kar sem, pa še ta me vsak trenutek nadvladuje in spreminja. Nič statike. No vemo da pride. Ona z enim nagonom, ki živemu svetu zapira oplazna vrata.

E-ŽLEZE IN KLOTONSKE ROKE

V organizmih, v kompliciranih spačenih klotonih, se posamične ponovljive funkcije zabeležijo in ohranjajo. Zgradijo se klotonske roke. Klotonske roke zaznavajo in poznajo prepustnost sistema. Klotonske roke koristijo prehodna vrata za neko prioriteto funkcijo. Oplazne roke skrbijo za racionalne poti zaključevanja dotikajočih ploskev. Oplazna roka ima že izkustveni vzorec zaprt v bližini najpogostejšega pričakovanega in po sistemu ponavljajočega vzorca usmerja zaključevanje razredčene oplaznosti. Take skupinice oplaznih rok so v žlezah in drugih samodejnih centrih v organizmih. Tudi osnovni samodejni zagon delovanja organizma je »fizično« zapisan in prisoten v organizmu, tam kjer je to potrebno. Oplazne roke so tudi začetnice, so aktivistke spočetja. Oplazne roke so program oplaznemu skeletu, oplaznim lokom, serpentinasti vijačnici, itd. Življenje se začne in končuje v danih pogojih brez kakršnikoli izven sistemskih dodatkov. V oplaznem sistemu se več napak združuje, tudi združene napake ne morejo najti poti nazaj. V svoji aktivnosti se uravnotežijo z delitvijo. V svoji delitvi se vrnejo na star problem. Oplazna roka na svoji uničevalni poti naredi tako spremembo, da jo udeleženci v tej spremembi ponovno zgradijo. Organizem je moten potek odvzemanja in zaključevanja oplaznosti. Velika skupina različnih deljivi delčnih celot nima dovolj toplote, za vse deljive delčne celote hkrati. Različne deljive delčne celote različno odzemajo in zaključujejo oplaznost. V svojem zaključevanju se drug drugo motijo. Z združevanjem obstanejo, čakajo nove pogoje. Izolirane postanejo izolatorji še za druge. Obstanejo. In se ponovno vključujejo v oplazni samodejni sistem. Življenje je samo postanek, zmeda za upočasnitev delitve deljivih delčnih celot. V svojih vsako trenutnih presekih se v upočasnjenem stanju delijo kot celota, ker se ne morejo posamično. V svojem kratkem postanku ustvarijo izolator samemu sebi. Kot oplazni sistem, ki je z napako. Bolj se trudi za zaključevanje, bolj se z deljivostjo večja. Življenju ni podeljena statika, temveč rast, večanje, širjenje, akcija, moč, agresija za preživetje, naprej, prilaščanje, oblast, hotenja, hrepenenja, uživanje, nič zaključenega, nič statičnega, nič umirjenega. Samo tisto malo podedovano je dano v začetnih zapisih. Vsako življenje znova od začetka v verigah DNK in verigah generacij.

F-MISEL IN SPOMIN

Spomin je zabeležena količina odvzete oplaznosti v danem oplaznem loku. Oplazni lok je samostojna obstoječa količina oplaznosti. Ta oplazni lok s stikom sodeluje z drugimi loki in si lahko tudi izmenja količino razredčene oplaznosti, če ji ta dovoli. Več takih zaporedij oplaznih lokov ima skupno količino razredčene oplaznosti v svojem dogovoru. Ta količina oplaznosti je lahko v ravnotežju, lahko si deli izmenjujejo vrednosti, lahko vrednost razredčene oplaznosti kroži brez dodatnega redčenja oplaznosti. Tak krogotok dogovora lahko stoji, odnosno se peko vsako trenutnih presekov samo obnavlja. Zaključeni krogotoki so neka količina in samosvoja struktura. Taka tvorba je samosvoja samostojna informacija. Samostojne zaključene vrste tudi med seboj delujejo po svojih strukturiranih možnostih. Medsebojna pomoč, medsebojna izmenjava, medsebojno sodelovanje, gradi, nosi v sebi večjo količino informacij o vsej zgrajeni strukturi, ki vpliva do uravnotežene količine spreminjanja oplaznosti. To je oplazno spominska količina, ki nehote sama sebi služi v izmenjavi vrednosti. Oplaznost ne misli, oplaznost išče povratno ravnotežje. Našemu razmišljanju in našemu spominu, je za taka iskanja uravnoteženosti razredčena oplaznost namenila veliko zaključenih in nezaključenih oplaznih zdrobljenih in strukturiranih enot. Spomin in informacija sta v oplaznem sistemu povsod prisotna in sta že v sistemu dana. Koliko in kdaj take informacije določena deljiva delčna celota potrebuje, toliko se jo v sebi sproži, si jo vzame in si jo sami nameni. Ker smo živa bitja oplaznost še posebej razredčili in izolirali, potrebujemo več tek zaključenih informativnih poti. Tudi zvrst življenja sproti gradi te poti samodejno. Misel in spomin sta danost. Preseganje teh danosti, so zaznavna ugodja. Spominskim vrstam pomagamo z dodajanjem in vzdrževanjem razredčene oplaznosti. S toploto, hrano, gibanjem, spanjem, ponujamo boljšo sprotno uravnoteženost sil. Abstraktna misel je rezultat velikih krogotokov uravnoteženja sil. Skozi obliko življenja se sploh ne konča. Življenje je zdrobljena neuravnotežena skupina sil. Sproti se trudimo sproti upamo, dokler zmoremo. Abstraktno mišljenje z razredčeno oplaznostjo, ne more ustvariti stalnega ravnotežja, kot ne zavedajočega se, spanja. Rezultati, predstave in podobe našega mišljenja, vedno zahtevajo izhodišča, smeri in zaključevanja sil. Življenje se za borbo preživetja ustvarijo čutila. Tudi človeška čutila so namenjena za to. Svetloba se odbija v oči, se nas dotakne s toploto. Dotiki zraka in vode nas sproti spremljajo z čutili zunaj in znotraj telesa. Dotakne nas hrana z okusom. Dotakne nas vonj. Dotakne se nas zvok. Vsa čutila so se razvila za namene orientacije. Ves miselni in razpoznavni sistem, ki smo ga že podedovali je namenjen za obrambo ali sledenje sprejemanja. Zato je naša misel v temelju zgrajena za dojemanja omejenosti. Naša logika zahteva začetek pojava, potek pojava in prekinitev pojava. Tudi zahtevna abstraktna mišljenja zahtevajo sprotno razumevanje ali logična sledenja. Podaljšani refleksi čutil služijo ugodju, zato je tudi misel, ki se začne, se nadaljuje in koča, prijetna za razum in jo radi sprejemamo. Misel, ki ne ponuja logičnih potekov, nas obremenjuje in se ji izogibamo. Tako smo zaklenjeni v dotikajočo misel z začetkom in koncem. Sprejeti bo potrebno to dejstvo in se naučiti misliti z ne omejenimi, ne dotikajočimi, ne zaključenimi, ne z samo logičnimi, misli in preverjenimi dejstvi. V kolikor želimo napredovati v spoznavanju naravnega spreminjanja moramo zavestno sprejemati tudi moteče miselne vzorce, brez in z drugačnimi poteki. Tudi logični preskoki so potrebni. Prepuščajoč se spontanosti sintezne misli brez dotikajočega začetka, brez namenske logične smeri, brez dotikajočega končevanja. Tako naša misel ne bo več zahtevala izhodišča nič, ki ga ne razume z dotikajočo mislijo, ne bo zahtevala usmerjene neskončnosti, ki želi da bi bila, vendar jo dotikajoča misel ne sprejme, tudi dotikajočega končevanja in izteka misli ne bo zahtevala, kot

nujnost. Končevanje misli in logična za zaključevanje omejena in dotikajoča misel, je zahtevna še posebej zato, ker se vsako življenje skozi njega začneja, sproti v vseh omejenih količinah spremlja, preverja in končuje. Dotikajoča mišljenja so prepletena tudi z samodejnimi čustvi, ki imajo tudi samo ohranitveni namen. Vsa ta dotična mišljenja ne sprejemajo drugačnega miselnega razumevanja zaradi vsiljene logike postopnosti in zaporedja. Življenje človeka in spremljajoče misli v njegovem življenju, njegovo samorazumevanje, hrepenenja, počutja in početja, ki jih bomo sprejeli v primarno dotikajočo vsebino, naj demistificirajo človeka in samo njegovo življenje. Smisel živih bitij je sproten in v optimalnih sožitjih. V dotikajočem zapisu v fazi življenja ves sistem v organizmu sintezno usmerja zaključevanje oplaznosti in jo stiska na obrobje. Človek si želi tja od koder je miselni dotik prišel. Rojevajo se mu sproti želje, da bi se izpostavljal v vse ugodne refleksne in spominske dotike, ki so mu v spominskih zapisih dana informacija, kje so dotikajoče ugodnosti. Tudi abstraktno misel brez dotika lahko vzgojimo. S prepuščanjem se tudi samodejno gradi naša misel v tako obliko, ki ne bo zaključevala ali tolažila svoj rezultat. Taka misel postopoma opušča strast o razkrivanju neznanega, saj je v sprotnem samodejnem razmišljanju in sprotne čutnem razumevanju. Rezultat spontane sprotne misli tudi opušča naporna čisto logična mišljenja z eksaktnim podatkom. Preobrazba človeka in njegovega mišljenja z umetnimi pomagali, bo človeku odvzelo dotične samoobrambne mehanizme in ga spravila na nižjo raven zaključenega živega bitja v naravnem okolju. Umetna misel ne bo povezana namenskimi dotičnimi celotami. Obstajalo bo več misli, več mišljenj, več rezultatov. Prava misel je kot voda, sproti je in je zadovoljna, da je. Naj teče in žubori brez velikih ovir in ustavljanja. Čim manj ustavljanja. Vendar razočaranje je tu. Naši možgani so zgrajeni za ustavljačo misel, za stopničasto misel. Podatek je višina stopnice, misel je horizontala, ki misel pelje naprej. Te misli tudi utrujajo. Izravnani procesi v organizmu so pri čustvih. Čustva so nam težje dostopna, so samodejna. Samodejno se odzivajo. Čustva so bližje oplaznemu razmišljanju. Razmišljajmo kako misliti, da si bomo obogatili življenje.

G-OPLAZNO RAZMIŠLJANJE

Oplazno razmišljamo tako, da si predstavljamo točko, katero raztegujemo v krog. Ta krog izginiva pod točko, ki potuje skozi prostorsko v polž zavito vijačnico čez našo glavo. Glavo vijačnica pokrije. Izhodiščni krog povečujemo tako, da gre naša glava skozi krog, tako dobimo povratnico, dobimo svetlobo. Vse elemente je potrebno spominsko držati čim bolj istočasno, brez zaporednih faz. Na ta način dobimo občutek drugačnih dimenzij. Po uspešni vaji boste misel namenili tudi meni, hvala vam, vsebino že vem.

7. DVOJNOST, POLI IN PARJENJE

V kltonskem telesu poteka redčenje in zaključevanje oplaznosti v štirih kltonih, ki so v telesu enakovredno samostojno oddaljeni. Pri ikozaedrični razporeditvi jih ločijo »prazni« tetraedri, ki so obrnjeni v eno in v drugo smer, glede na zgrajeno kltonsko telo. Štiri sile v tej razporeditvi iščejo najugodnejšo pot in obliko redčenja in zaključevanja oplaznosti v smeri klotoide od neopredeljive sistemske vrednote do centra, ki je glava klotoide. Potek je tudi v obratno smer. Vsaka sila, vsak posamezen klton želi čim bolj izkoristiti »prazen« prostor, ki mu je ob kltonu na razpolago. Te vmesne tetraedre si mora deliti še s sosedom, ki ima enake želje. V medsebojnem odnosu imata sosednja kltona te tetraedre različno usmerjene. Zaradi te najbolj racionalne razporeditve, sta sosednja kltona primorana na sodelovanje in celo na sožitje, saj si drugače ne moreta razdeliti tega vmesnega prostora enakovredno niti po količini, niti v smereh. Tam, kjer ima en klton več možnosti zunaj, ima drugi sosednji klton

več možnosti znotraj. Tako nastaneta z sodelovanjem dve stabilnejši vrednosti v celotnem klotonskem telesu. To je en pojav parjenja. Nuja, da se pojavi sodelovanje v paru. Ta par ni iz dveh enakovrednih enot, saj ohranja vsak svojo smer in obrobnost. V klotonskem telesu razredčene oplaznosti ni druge možnosti kot iskati še novo racionalizacijo poti za redčenje in zaključevanje oplaznosti. Da se sploh lahko pojavi par, jim omogoča neenakovrednost klotonov, saj so v obrobnosti. Obrobnost omogoča prvo parjenje. To bi lahko pripisali elektronom. Medsebojno sodelovanje vseh štirih klotonov je nujno in poteka skozi celotno klotonsko telo. Zaradi razporeditve klotonov v samostojne smeri, je to sodelovanje v lupinasti obliki v celotni deljivi delčni celoti. Tudi sodelovanje poteka v prostorskih zavojih, ki so podobne prostorskim osmicam z več zankami, ki se prekinjajo. Sodelujejo vsi štirje klotoni v parnih skupinah. Celota si mora racionalno razdeliti klotonsko telo. Vmesne prostore izmenično zaseda v obe smeri, ker jih tako usmerjajo prazni prostori v klotonskem telesu, ki so vrednosti obrnjene zdaj v notranjo, zdaj v zunanjo smer. Brez geometričnega pogleda, so te smeri po strani, ob klotonih in imajo v središču največ prostorske vrednosti praznega prostora za izogibanje in redčenje oplaznosti. V sredini dveh skupaj ležečih tetraedrov, ki je eden obrnjen navzven, drugi navznoter, je v sredini obeh največ skupnega praznega prostora. Te smeri se mešajo in povzročajo spremembe. Zdaj ponuja vrednost v eno, zdaj v drugo smer. Zgradijo se elektronske lupine, kjer se izmenjujejo vrednosti oplaznosti. Te lupine niso realna polja, saj so le vrednostni nivoji v nenehnem prekinjanju. To so tudi vsako trenutni preseki in povratne točke. Tudi lupine si je potrebno razdeliti na štiri vrednosti. Kot je znano jih je največ sedem. Pričakovali bi jih osem. Ena lupina se zgublja v odvzemanju in zaključevanju oplaznosti v vsako trenutnih presekih. Vrednost nje je razdeljena od zunanje neopredeljive sistemske vrednote, do jedra, odnosno glave klotonov. V središču deljive delčne celote, atoma, se gradi zaključevanje oplaznosti, ki služi tudi kot »rezerva.« Parjenje postane najracionalnejša vrednost in dober pogoj. Parjenje gradi obrobnost in s tem tudi večjo vrednost in moč. Parjenje išče možnosti tudi izven klotonskega telesa. Parjenje podaljšuje klotoido na novo vrednostno točko. Na novo vrednostno točko neopredeljive sistemske vrednote. Vmesnost imenujem obodno in obrobno oplaznost. Te vmesnosti so še ne razredčene in so materialno še ne zaznavne. V to področje lahko vključujemo tudi pred vodikovo stanje in atomske nestabilnosti. V področje parjenja v atomih lahko prištevamo tudi pozitivno in negativno nabitost sestavnih elementov. To je pojav dvojnosti. Pojav dvojnosti in simetrije je zelo bogat v vsem živem svetu. Že sami podatki na DNK so dvojni, ki potekajo v obe smeri. Dvojnost je prisotna v vseh kemičnih prvinah. Te imajo čas razpada. Vodik nastaja z delitvijo. Notranje sile prevladujejo. Notranja dotikajoča ploskev ima večjo dotično površino v vseh smereh. Zunanja dotikajoča ploskev uokvirja razredčeno oplaznost s povratnicami z robovi. Zunanja dotikajoča ploskev ima manj dotikajoče ploskve, ima le smerne vplive, ki notranjo dotikajočo ploskev uokvirja v najbolj racionalno obliko v dani razredčenosti oplaznosti na obrobnosti. O možnostih preoblikovanja ujete razredčene oplaznosti odloča notranja dotikajoča ravnina v smeri obrobnosti in stični vogal povratnih robov v središčni smeri. Ta pogoja zadoščata, da se primarna forma razdeli, kadar je oblika najbolj racionalizirana. Primarna oblika se spremeni v drugačno obliko, kadar se stični kot odpre novo dotično ploskev. Dvojnost je že prisotna v vodiku, ki se zgradi z delitvijo in se združuje. Dvojnost se javlja v zgrajenih deljivih delčnih celotah. Dvojnost je posledica racionalizacije redčenja in zaključevanja oplaznosti. Dvojnost nastane, kot posledica iskanja najugodnejših pogojev za dano količino razredčene oplaznosti. V atomu zaznamo parno število v elektronov in v jedru. Dvojnost marsikje ne smemo obravnavati števno, ampak kot enostno ali enostno logično celoto.

8. VSEOBLIČNOST, OPLAZNA FORMA IN »ESTETIKA«

Vseobličnost obstaja za naše oko, za omejeno dojetje stvarnosti, za naš klasičen spomin. Naše oči so zgrajene za omejen vidni spekter. Oko je za opazovanje površin, barv, svetlobe, razdalje, in za njihova razlikovanja. To je naš vidni svet v katerem živimo in si krasimo kulturno okolje. Bogatimo si razumsko in čustveno. Spoznavamo in doživljamo naravo, občudujemo njeno spontano formo materije. Z umetnimi kreativnimi formami gradimo že od prvih civilizacij človeštva. Sledimo močni želji in obvladovanju materije v sporočilne namene. Neznano in strah gradita umetno. Ta »stara estetika« ima primaren odnos do snovnosti, do primarne čutnosti. Staro estetiko bi lahko imenovali »zunanja estetika.« Ponuja neposreden stik s čutili in čustvi. Od amorfnega oblaka kumulusa do čistega diamanta, od mavrice, rože, živali, človeka, do vesoljskega prostora. Svet dekorativne umetnosti se prilagaja oscilaciji vsiljenega in spontanega vrednotenja v času. Prava umetnost vedno raziskuje in je le s pomočjo razumevanja nje, povratna vrednost. Rečemo svet je lep in nas osrečuje. Svet ni samo lep, je tudi resničen, je tudi izmišljen, je tudi grd in krivičen, je spremenjen v drugačnost od samodejnega, je znan in popolnoma neznan. Zaradi naše nevednosti nas podredi v strah in spoštovanje. »Notranja estetika« ponuja resničnost zgrajene celote in razumevanje nje. Notranja forma je omejena, zunanja forma pa ne. Zunanja estetika je vseoblična, notranja je omejena. Ikozaedrični model, je samo prvi racionalni model redčenja in zaključevanja oplaznosti. Skozi zdrobljenost sistema se osnovna forma, kalup, spreminja, v ne vseobličnih zgoštevah oplaznosti. Zaradi hitre orientacije in obrambe imamo zaznavanje omejeno. To zaznavanje je tako racionalno omejeno, da zaznavamo oblike, prosojnosti, svetlobe, barve, le toliko, kot nam je potrebno za orientacijo. Več vidimo, bolj ločujemo, heterogenejši in lepši je naš vidni svet. Vidimo ga v omejeni količini. V »vse« možno oblični materiji, je v navidezni kaotični in spontani zgradbi, prisoten osnovni ikozaedrični princip. Štiri silna vlečna mreža redčenja in zaključevanja oplaznosti, ponuja vse to bogastvo, kar je zaznavno. Tudi z umetnostjo, ki bo izražala nova spoznanja o materiji in nastajanju življenja, se bodo bogatila naša čustva. Nova spoznanja o nas samih, bodo obremenila čutni svet, saj bo s spoznanji podcenjena njihova resnica. Nova kultura bo ponujala virtualna spoznavanja in uživanja v njih. Virtualnost bo grajena iz elementov nepreoblikovane narave, kot tudi umetno oblikovani svetovi za rekonstruirance in žive grobe. Gradil se bo drugačen svet. Čista telesnost, daljša življenjska doba, umetna polnjenja možganskih vsebin, več poklicev, so začetne vrednote. Nova spoznanja potrebujejo drugačno relacijo z stvarnostjo. Obstajal bo drugačen strah, drugačno upanje, drugačno trajanje, drugačno spoznanje. Umetnost naj primarno obvladuje in usmerja čustva. Ni dovolj le tolažba, olepševanje, draženje in umirjanje čustev. Nova spoznanja bodo drugače vrednotila človekovo telesnost, delo, šport, izobraževanje, komunikacijo, bivanje, seks, reproduciranje in umiranje. Posameznik bo postajal svobodnejši. Imel bo svojo zaščitno obleko za izolacijo in poljubno projekcijo. S seboj bo nosil hrano v zgoščeni dimenziji. Deloval bo z elektronskimi napravami. Svobodno bo zadovoljeval svoje biološke potrebe in si z virtualno kulturo umirjal in plemenitil čustva. Nova estetika bo ponujala takoj dostopna vedenja in spoznavanja. Nova estetika ponuja simulacije in razlage delovanja oplaznosti, saj ne bo mogoče nikoli slediti sprotne rasti in zaključevanja oplaznosti, to je neposrednega pojavljanja. Življenje, kot zaznavanje, se ne bo veliko spremenilo, ko se bo človek po smrti preselil v virtualni živi grob. Fenomen življenja in fenomen individuuma ne bosta v prvem planu. V

prvem planu bo vedenje, kljub temu da bo razočaralo. Občutki v nevednosti z strahom, občutki neznanega, občutki nedosegljivega, občutki in hrepenenja po dolgem življenju, bodo sproti nadomeščena s sprotnimi rešitvami. Klasična oddaljena lepota, bo prišla blizu in takoj v naše sprotno racionalno in čuteče življenje. Arhaična estetska forma bo ostala kot antično bogastvo, le stopnje razvoja človeka in svojega ovrednotenja v njegovem času. Estetika je bolj veda o praktični in dekorativni uporabnosti predmetov in materialov v bivalnem okolju. Klasična estetika je le del celostne umetniške forme. Analitični intuitivni pristopi k poglobljanju oplaznega sistema klasično estetiko skoraj zanemari. Nova estetika ponuja lepoto izkoriščanja odprtih vrat in napake v sistemu. Te napake življenje izkoristi kot možnost in sistemu dodaja ne načrtovane in ne zavedajoče se, vedno nove ideje, ki se porajajo same zaradi odprtosti opaznega sistema. Hitro sporočanje in razumevanje novih vsebin v novih dimenzijah. Ne v vesolje, v sebe in zdaj, v svojo knjižnico. Znotraj nastaja, zunaj izgineva. Sem si pri roki in ustvarjam avtoportret iz oplaznih lokov, ti v meni kopičijo višek povratnic za napako, ki jih pri ustvarjanju portreta sproti ne zmorem zložiti.

9. NOVA TEORETIČNA ORODJA

A-OBROBNA NESKONČNOST

Sistem o oplaznosti, bo potreboval za bolj empirično analizo, za točnejše dogovore in sporazumevanja, za prikazovanje opazovalnih količin, za empirične metode, ki se lahko ponovijo in preverijo, drugačna teoretična orodja. Matematika bo za te namene domislila nove logične sisteme in tudi drugačna orodja. Nova, drugačna, lahko tudi že znana znanja, ne bodo hitela k nekim zaključenim rezultatom. Oplazni sistem je v nenehni spremembi, rasti in zaključevanju, on ima realni parameter samo v medsebojnih dogovorih, v sosledju, v soodvisnostih, v neki fazi, v nekem preseku. Tudi absolutni parametri naj določajo vrednost. Absolutna neskončnost ima le opisno vrednost. V oplaznem sistemu ima neskončnost predstavljivo in primerjalno vrednost. Neskončnost v sistemu razredčene oplaznosti je »obrobna neskončnost.« Obrobna neskončnost ima omejeno vrednost, ki je drugačna v popolni obrobni razredčenosti oplaznosti, ob prvi razredčenosti, drugačna v deljivih delčnih celotah, drugačna v zgoščevanju vesolja in drugačna izven razredčene oplaznosti. Izven razredčene oplaznosti je obrobna neskončnost tolikšna, kot bi se ikozaedrični prostor delil le v štirih tetraedrih. Le vrednosti štirih tetraedrov, v ikozaedrični razporeditvi, se odvija proces redčenja in zaključevanja oplaznosti. Prvi primer obrobne neskončnosti je vsa materija, vsa zaznavna razredčena oplaznost, ki je pretvorjena v pred vodikove parametre, katerim dodamo še šestnajst količin prostorske ali druge opazovalne vrednosti. To neskončnost bi lahko poimenovali »neskončnost dopusta.« Z redčenjem, v redčenju oplaznosti, odnosno v zaključevanju oplaznosti, dobiva neskončnost uporabno vrednost in primerjavo, v iztegovanjih klotonov. Deljiva delčna celota posameznega kemijskega elementa, konča v omejeni iztegnjeni klotoidi na svoji obrobnosti v neopredeljivi sistemski vrednoti. Obrobna neskončnost deljive delčne celote razredčene oplaznosti, zavzema vrednost od jedra prvega preseka v centru, do iztega klotoida v neopredeljivi sistemski vrednoti dotične deljive delčne celote. V primeru vodika, je ta »razdalja« zelo dolga. Težje kovine imajo to »razdaljo« kratko. Pred vodikovo stanje, v eksploziji, je najdaljša obrobna neskončnost deljive delčne celote, v še ne razredčene oplaznosti. Pred vodikovo stanje zavzame pri eksploziji toliko neskončnega prostora, kot mu dovoli položaj v obrobnosti. To velja za že zdobljen sistem. Vodikova povratnica je zelo dolga, saj komaj dosega prvi presek. Dolgo povratnico imajo plini in neobstoječi plini. Dolga povratnica ne omogoča hitrih oplaznih zgostitev in zgradbo

klotonskih teles. Vesoljsko zgoščevanje je počasen proces. Deljiva delčna celota, kot kemični element, ima za obrobno neskončnost, vrednost klotoide, ki sega od izhodiščnega prvega preseka, do neopredeljive sistemske vrednote. To ga določa, kot prvino. Vsak kemični element ima ta parameter drugačen. To je druga obrobna neskončnost, katero lahko poimenujemo tudi »neskončnost kemijskega elementa,« ali »notranja neskončnost deljive delčne celote.« Tretja obrobna neskončnost, je parameter pri zgoščevanju večjih deljivih delčnih celot v vesolju. To neskončnost bi lahko poimenovali kot »zunanjo obrobno neskončnost.« Ta obrobna neskončnost vsebuje parameter zgoščevanja oplaznosti vesoljske deljive delčne celote od združevanja do popolne zgostitve. Obodna neskončnost neke zvezde sega od njene največje zgoščevalne vrednosti, do največje obodne oplaznosti, ki je še komaj zaznavna. »Neskončnost nebesnih teles,« bi bila lahko tretja obrobna neskončnost. Tudi ta neskončnost ima različne vrednosti. Z uvedbo faktorjev obrobne neskončnosti, bi dobil oplazni sistem primerjalne konstantne dogovore. Obrobna neskončnost je vrednost odmika nedoločljive sistemske vrednote na obrobju, od središča deljive delčne enote. Obrobna neskončnost je bolj določljiva v primarnem kemičnem elementu. Težje je določljiva v sestavljeni in zdrobljeni deljivi delčni enoti. Pri njej bi to lahko imenovali obodna razdalja od središča deljive delčne. Obrobna neskončnost determinira deljivo delčno celoto.

B-VREDNOSTNI ODNOSI MED KEMIČNIMI ELEMENTI

Svojevstvene značilnosti kemičnih elementov in primerjave med njimi, je znanost že dokaj dobro raziskala. Vse te znane in raziskane faktorje bi bilo potrebno obravnavati skozi celoten sistem redčenja in zaključevanja oplaznosti. Sistem delovanja sil v deljivih delčnih celotah bo analiziral sam inženiring, ko bo odkrit sistem, model, princip zaznave in zapise posamičnih sil in njenih smeri. Znanost, ki bo presegala empirična razmišljanja, bo nazaj vračala klasični fiziki odgovore. Večna učiteljica narava že sama v sebi skriva pripovedi in zakonitosti ki jih iščemo. Odkrivali bomo to, kar narava že ve, kaj ona je. Naravni procesi so bili dolgi, zato so zelo zdrobljeni, soodvisni in skriti. Narava ne ve, da je tako zgrajena. Mi želimo vedeti te zakonitosti, da bomo mimo postopnih naravnih poti takoj obnovili te zakonite procese za namene življenja. Življenje nima časa čakati dolgih postopkov, zato je naše prizadevanje za čim bolj hitro in natančno poznavanje naravnih procesov opravičeno. Opravičeno lahko posegamo v naravo, vendar ne do porušitve. Naš veliki dvom naj bo čim prej smiselno razkrit in potolažen skozi majhne posege v spontani dolgi proces. Od življenj naj ostane čim več oblik življenj. Človekova vrsta naj sebe umiri v pomembnosti. Ko bomo določili, kaj določa kemijski element, bomo kmalu tudi izvedeli vrednost individuuma. Menim, da bo vrednost človekova individuuma neka milijoninka njegove telesne mase. Telesno maso je težko, naporno in drago vzdrževati. Analizirati in zgraditi bo potrebno dinamična predalčja sil, vseh sil v silnih poljih in soodvisnosti med njimi za organske spojine. Shranjevanje ali obnavljanje le milijoninke individuuma bi bilo bolj smiselno. Razumevanje celote bi omogočilo spreminjanje in usmerjanje parametrov, kar bi rodilo iznajdbo zelenega oplaznega izolatorja.

C-PARAMETRI SPREMEMB MATERIJ

Deljive delčne celote, kot zaznani kemični elementi, sodelujejo skozi fizikalne sile in kemične procese. Z preusmerjanjem neopredeljivih delčnih vrednot, z preusmerjanjem rasti klotonov, bi lahko posegali v kontrolirano redčenje in zgoščevanje oplaznosti. Z nadzorovanim potekom redčenja in zaključevanja oplaznosti bi lahko dosegali urejena in kontrolirana silna »seštevanja« in zlaganja. Ta proces bi omogočal ploskovitost deljivih delčnih celot in njihov enostaven premik na razdaljah. Neko urejeno vrednost oplaznosti

razredčimo in usmerimo na daljavo. Ploskovno usmerjana deljiva delčna celota, omogoča shranjevanje v manj »masni« velikosti in lažji prostorski prenos. Oplaznost je elastična mreža, ki deluje brez dodajanja nečesa ali izgubljanja nečesa. Redčenje in zaključevanje oplaznosti bi lahko razvrstili v tri skupine. Prva skupina deljivih delčnih celot so kemični elementi, druga skupina je živa materija in tretja skupina so zgoščena telesa v vesolju. Iznajti bo potrebno kako in z čim obvladovati visoke in nizke temperature kemičnih elementov. Poglobiti se bo potrebno v nevidna polja delovanja sil. Uporabno bo potrebno raziskati razpolovne dobe kemičnih elementov. Raztegniti uporabnost vidnega spektra, itd. Za to obvladovanje bo potrebno še veliko skupnih miselnih naporov in novih kultiviranih in usklajenih človeških generacij.

D- PLASTENJE, DOSTOPI IN PREHODNA VRATA

Za razumevanje oplaznosti je plastenje pomembno. Gre za delovanje oplaznosti v smereh in skozi prehode iz nivoja na drug nivo. V vsakem prehodu naprej in nazaj je prisotna »napaka.« Ta napaka je orientacija za smer delovanja in potekanja redčenja in zaključevanja oplaznosti. Prehodna vrata nastajajo na vseh vsako trenutnih presekih. Deljivo delčno celoto ujamemo skozi prehodna vrata. Prehodna vrata so v nivojih deljive delčne celote v neživem svetu. Še posebej se na vseh nivojih odražajo prehodna vrata v živem svetu. Sistemi prehodnih vrat iz živega sveta, bi lahko pripomogla k razumevanju prehodnih vrat v neživem svetu, kjer so ta manjša, bolj skrita, bolj izvirna bolj primarna. Prehodna vrata v neživi materiji so manj dostopna saj so lahko deli njih skriti v nevidni obliki. Živi svet je lahko iskanje nove logike za neživi svet. Živi svet gradi drugačna dotičnost, vendar principov je mnogo. Virusi so izrazitejši učitelji. Plastenje nastaja v neživem svetu, v deljivih delčnih celotah, plastenje je izrazito v atomskih izgradnjah in tudi v živem svetu. Plastenje je samodejno in se nenehoma korigira. Plastenje z napako, koristi oplazna roka. Organska celica je svet plastenja, naš organizem je svet plastenja. Naša misel je ujeta v ta sistem. Kako ustvariti drugačno misel, drugačen način mišljenja in razmišljanja. Kam odložiti nov način razmišljanja, ki ne bi bilo postopno. Kako bolj odprto plastenje razvijati, kam ga beležiti in kako ga posredovati.

E-DELOVANJE SIL

Sile se zaključujejo v možne povratne skupine. Skozi dotične ravnine se z redčenjem oplaznosti zgradijo trdne zaključene povratne poti, ki jih zaznamo kot stabilne. V svoji povratnosti se v vsako trenutnih presekih obnavljajo. Vsako trenutni presek neke zaključene deljive delčne celote je različen. V dotično ravnino druge in tretje stopnje težko posegamo z našim možnim redčenjem oplaznosti, ki je zunanje. Tako kemijski elementi ohranjajo svojo pot povratnosti in v notranjih dotičnih ravninah. Sila je skupen rezultat spremembe vseh parametrov v delovanju oplaznega sistema. Sile se odražajo zaradi postopnosti zaradi prehodov zaradi različnih vsako trenutnih prečnih presekov, zaradi različnih nivojev, zaradi različnih izravnjav, zaradi bližine napake pri prehodih kjer so napake del sistema. Ujeti prehodi, določitev prehodnih vrat, je določitev sile. Poznavanje prehodnih vrat v napakah plastenja, je prva oprijemljiva vsebina za oplazni izolator. Sistem prikazujem razrezan na elemente, da je za postopno logiko razumljiv. Sistem prikazujem tudi po zunanji in notranji delitvi, po vlečnih in tlačnih silah, po zaključevanju in inverziji, po notranji in zunanji oplaznosti. Sistem je kot celota gradeč skozi sebe od znotraj. Manifestacija, rojevanje realnosti je navzven. Ker je preplet sistema tako zdrobljen, ga je nujno razdeliti na elemente in te soodvisnosti razumevati in spremljati celostno. Sistem spremljamo tudi v treh skupinah. Deljive delčne celote neživega sveta, deljive delčne celote živega sveta in deljive delčne

celote, ki se gradijo v vesolju. Delovanje oplaznega sistema, spremljan skozi delovanja sil, je bolj dostopen za razumevanje v živi materiji, kot v makro in mikro svetu. V živi materiji sile sproti živijo, nas sproti gradijo. V živem svetu nas povratnice iztisnejo v materialna živa bitja.

F-OPLAZNO GUGANJE

Oplazno guganje je pojav v oplaznem sistemu kjer se oplaznost ne more razdeliti v oplazni lok. To je pojav ko se v inverzni točki, oplazni točki in neopredeljivi sistemski vrednoti, oplaznost ne more ustrezno graditi v zaporedje delitev deljivih delčnih celot. Ta pojav nastane pri združevanju deljivih delčnih celot. V velikih deljivih delčnih celotah, kjer se oplaznost redči hitreje, kot dosega obrobno v zaključevanje. Ta pojav je pri soncih s planeti, pri večjih deljivih delčnih celotah, kjer se združuje vodik in pri deljivih delčnih celotah, kadar dosega svoje vrelišče. Gradijo se smeri redčenja oplaznosti v inverzni točki. Vrednost oplaznosti, ki se lahko gradi v oplazni lok, se preko oplazne točke redči in takoj za tem zaključuje z dotičnostjo povratnice. Klotoida ne more graditi samostojnih vsako trenutnih presekov z zavoji. Serpentinasti stožec, ki mu je osnova klotoida, gradi lupine in redči oplaznost. Razredčena oplaznost ne more na obrobje v zaključevanje. Vrednosti razredčene oplaznosti nihajo. V tem nihanju gredo ena skozi drugo. Samostojna vrednost razredčene oplaznosti zajeta v oplaznih lupinah je motena z drugo samostojno vrednostjo. Te vrednosti nihajo od sredine proti obrobju. Pri vodiku je oplazno guganje drugačno, kot pri težkih kovinah. Vodik potrebuje le en zavoj, le en vsakotrenutni presek. Pri težkih kovinah je klotoida, oziroma serpentinasti stožec zelo zaviti in položen in težje dosega obrobno. Pri vodiku in plinih se sprosti povratnica na obrobju v »sevanje.« Pri težkih kovinah povratnica sega samo do notranjih oplaznih lupin. Tam se sproži dodatno odzemanje oplaznosti. Pri težkih kovinah oplaznost niha, se guga skozi sredino, se guga skozi sosednje lupine in ustvarja »magnetna polja.« Pri tem stanju razredčene oplaznosti ne moremo govoriti o vrednosti celotne deljive delčne celote. Ta deljiva delčna celota je še drugačna od tistih pri kateri se vrednost oplaznosti gradi skupaj kot celota. Tu posamezne vrednosti razredčene oplaznosti ne sodelujejo s celoto. Posamezni deli nihajo v nepredvidljivi smeri in z nepredvidljivo količino. Deli razredčene oplaznosti se posamično gugajo v prisiljeni deljivi delčni celoti.

G-OPLAZNI IZOLATOR

Oplazni izolator ni samo nek stroj ali pripomoček, ki bi omogočal obvladovanje oplaznega procesa. Oplazni izolator je obvladovanje in usmerjanje odzemanja in zaključevanja oplaznosti. Oplazni izolator omogoča s programiranim redčenjem in zaključevanjem oplaznosti, »zamrzniti,« preoblikovati, usmerjati, »stisniti,« razredčiti, rekonstruirati in programirano ustvariti »materijo.« Kje in na kakšne načine bi ga koristili, je odvisno od zaželenih ciljev. Najbrž bi najprej pomagal pri prehranjevanju življenj. Druga vrednost bi bila, človeku kot individuumu, omogočiti živ grob. V živem grobu so parametri skupni, iz določenega časa in se individualno ne obnavljajo. Skupinski živi grobovi bi bili v stabilnem vesoljskem prostoru. Mrtvemu individuumu omogočajo virtualno posmrtno življenje. Živega bi zapisali v program, ki registrira samo zavedajočo kontrolo in individualne spomine. Z umetno »žlezo« in skozi umetno »žlezo« bi uporabljal skupinski arhiv. Tretja in najbolj zaželena vrednost uporabe oplaznega izolatorja, bi bilo nadomestilo življenju, odnosno rekonstrukcija človeka, kot individuuma. Oblik rekonstrukcij človeka in njegovega nadomestila bo mnogo. Kdo in kdaj bo tega deležen, je odvisno od skupnega miselnega, znanstvenega, finančnega in moralnega napora in sposobnosti mnogih za dogovor in sodelovanje. »Premagana smrt« bo obstajala, vendar nikoli za vse živeče ljudi. Premagana

smrt, bo ponujala individualni vnos novega za vsa čutila. Rekonstrukcija človeka iz mesa in krvi bi bila nesmiselna in predraga. Oplazni izolatorji bi bili nameščeni v satelitih, saj so fizikalni pogoji na Zemlji nestabilni, pod mnogimi vplivi, in možnimi nesrečami. Oplazni izolator bi bil na daljavo raztegljiv, ki bi se ga lahko polnilo in kontroliralo. Na daljavo bo moč redčenje oplaznosti takrat, ko bo možno z dano materijo, ali drugače, ustvariti obvladujoče dodatne sile. Z skupino sil bi usmerjeno oplazno redčili na določeni obrobni. Življenje je že ena od oblik oplaznega izolatorja. Ta je kompliciran, prepočasen, preobčutljiv, preobširen za vnos in vzdrževanje, je preveč omejen za namen samega sebe, zato je kot celota neuporaben za sprotno delo. Lahko bi se iz njega vzel vzorec za makro delo. Prvi poizkusi bodo najbrž v večplastni »krogli.« Kako to obrniti v zunanost in vzdrževati v zunanosti, bo zahtevna naloga. Obvladovanja posameznih silnih skupin in sistemov bo najbrž omogočala bolj nizka temperatura in stabilnejša agregatna stanja, kot lovljenje nemirnih sil v zelo razredčeni in segreti oplaznosti. Najprej bo potrebno domisliti, kako prehajati večplastne dotikajoče ploskve in jim prekiniti zaključene sisteme. Mogoče se bo lahko ustvarilo živi oplazni izolator, ki bo opravljal funkcije večjega umetnega organizma pri telesni temperaturi. V velikem organizmu bi nadalje živeli tisti živi sklopi, ki so definirali individuuma. V enem organizmu, ki bi imel nalogo le oplaznega izolatorja, bi bili vstavljeni milijoni ljudi, s to skromno milijoninko značilnosti, ki določa individuuma. Diši po drugačnem času, drugačnega vrednotenja in organiziranja človekovega življenja na človekovi Zemlji. Človeka, kot individuuma ni moč ponoviti v vsej njegovi specifičnosti. Sistem nikoli ne bo mogel beležiti spremembe sistema za en korak naprej ali za nazaj. Sistem v obvladujoči izolaciji ni pravi rezultat. Sistem prepuščanja v vseh nivojih sistema, rojeva novo, ne enako in ponovno. Človek z največ dvomi na Zemlji, ima tudi najbolj odprt sistem oplaznosti. Tega hoče zapreti, doreči, obvladovati za svojo napako, za napako prehoda v sistemu z napako, gledano iz strani naše dotične logike. Odprt sistem, sledenje, brez korigiranja napak, je sproti in pravi. Živi organizem je sproti posledica gradnje in zaključevanja oplaznosti. V vsakem delu vsako trenutnega preseka je povratnica neponovljiva. Obrobnost raste s sistemom povratnosti in daje vedno druge možnosti v smeri in količini. Gradi nas povratnica. Dotikajoča povratnica odloča samodejno. S tako mislijo, kot mi je dana nisem zadovoljen. Jezen sem nanjo. Ja samo postopna je, samo dotična je, samo stopničasta je. Premalo sodelujeta intuitivna misel in logika. Oba procesa sta mi nadležna. Z dvomi in strahom nimam miru v tem življenju. Le z drugačnim miselnim procesom, bi želel še enkrat živeti. Čemu moja zgradba, čemu moja misel, ki »bivata« kar tako, brez mene, po svoje.

H-OD KVANTNE FIZIKE DO SOLZE SREČE

Z vsemi znanji si je človek poskuša razložiti pojavnost materije. Z opazovanjem obnašanja materije v mikro in makro svetu, si je gradil predstavne modele in izračune. Pojavnost in obnašanje zaznavne materije bo težko spraviti v en sam model, ki bi veljal za vse in povsod. Kvantna fizika gradi na abstraktnem nivoju, poskusih, meritvah, izračunih in abstraktnih predstavah. Oplazna teorija želi ustvariti predstavniki model zaporedja. Oplaznost je teorija sprotne gradnje in zaključevanja oplaznosti. Oplazna teorija želi obrazložiti proces brez ustavljanja. Do sedanje teorije so stopničaste, nivojske in pripovedne. Kvantna fizika naj dobi oblikovno predstavo, v procesu delovanja parametrov. Od gole abstraktne teorije naj se obogati z oblikovno prezentacijo. Človekovo dožemanje želi delovati z vidnim poljem oblik in barv, in uskladiščenimi predstavami, razpoznavnimi spomini, zaporednimi logikami. Lepe meglice v vesolju, lepi sončni zahodi, lepi diamanti, lepe rožice, lepe riti. Hočem kič nazaj. Želimo vedeti vse, tudi to, kako in kje se ustavi spomin, kje in kako se zabeleži čustva v

zapis in sprostitev. Naša postopna oblika misli želi podobo vsega in lastni materialni podpis. Ob abstraktnih pomagalih naj klasična fizika ponovno dobi obliko. Realnost ni dovolj abstraktno razumevati, realnost tudi oblikovno živimo. Tudi solza žalosti in solza sreče naj dobita vso predstavno podobo, od čustvenega stanja, do njene sprostitev, četudi je naša misel ne more miselno spremljati v svojem čustvenem delovanju.

J-OPLAZNI ZAOBJEM IN SAMOOBJEM

Samoobjem ni del oplaznosti. Samoobjem je in ga ni. Oplazni zaobjem je sestavni del oplaznega sistema in zaobjema njegove vsakršne spremembe in stanja. Oplazni zaobjem zaobjema vse do sedaj napisane pojme in spremembe oplaznosti. To so oplazni delec, dopust, oplazni dopust, vse deljive delčne celote, obrobnost, kaos, spontana središča, enkostne in enostne spremembe oplaznosti, itd. Oplazni zaobjem je sproten odziv vsem spremembam nastajanja, spreminjanja in propadanja. Oplazni zaobjem je tudi kos vsaki ideji, ki ji ponudi upanje in ne končnega razumevanja. Oplazni zaobjem ponudi upanje in pričakovanje razumevanja vsakega pojava, ki hrepeni po razumevanju sebe in celote. Celote ne vidimo, celote ne dosegamo, ne trajanja, ne spremembe. Zato lahko le z intuitivno logiko presegamo to kar nam je ponujeno. Več, ne vidim te, več, verjamem vate, moj več, ki se »vračaš« vame, da spet sem. Zaobjet prav nič izbran in nič poseben, postanem indolenten tako kot v svojem samoobjemu. V svojem ponosu, da sem bil, poskušal razumevati več, se trudi samoobjem v meni. Samoobjem se zadovolji v individuumu v svoji vsako trenutni spremembi, rasti in se spreminja z znanjem in starostjo. Stanja, samoobjema ni. Samoobjem nima trajanja, ima zaključeno posamično trajanje vzporedno s spremembo. Samoobjem je omogočil ta trenutek to idejo. Samoobjem je vsa sprememba in ne spreminjanje. Stremimo k sebi, k samoobjemu, k miru, k izenačenju spremembe, k ne spremembi, kljub temu, da vemo, da jo bomo s smrtjo dosegli. Samoobjem je in ga ni. Samoobjem je taka zaključena misel, ki ne išče več dotikališč. Če samoobjem priznavamo kot možnost vsake spremembe, smo si samoobjem prilastili in je del celote. Samoobjem ni del celote in je samoobjet tako, da ga pustimo popolnoma pri miru. Tak samoobjem je »vzrok« materialistični ideji. V kolikor bi govorili o samoobjemu, ki bi bil sestavni del oplaznega sistema, bi bil del idealistične misli. Samoobjem v pričakovanju, upanju in iskanju je neploden. Samoobjem v statičnem miru je kreativen tako, da dodeli vsaki spremembi svobodo. V kolikor bi lahko bil v individuumu nedotaknjen z samoobjemom, brez razmišljanja, bi bil z njim svoboden in zadovoljen brez njega. Bil bi v stanju, kjer ni hrepenenja, kjer ni strahu, kjer ni upanja, kjer ni pričakovanja, kjer ni radovednosti. Toda ta samoobjem ni moj, ni moje hotenje, ni moja ideja. Moja misel, ki jo obvladuje oplazna roka za kontrolo celote, je občutek »se.« Samoobjet sem v občutku »se,« brez želje po kakršni koli spremembi. Spremembe ni, saj se samoobjemam in se pustim pri miru. Sproti se moram zadovoljiti s tako mislijo, saj za več ni narejena. Z dotikajočo mislijo sem se rodil, z njo živel in z njo bom izginil. V samoobjemu je dotikajoča misel priznala, da zaostaja za celoto, da je le detajlna, da je le začasna, da je omejena in posamična. Samoobjem me ne bo zapustil in ne razočaral, ker bo trajal z mano po smrti. Oba se bova pustila popolnoma pri miru.

K-VAŠE UMETNIŠKO DELO

Sedim v samoobjemu, še predenj je samoobjem rojen. Oplaznemu zaobjemu sem le del celotne napake, v meni je še nešteto delov z napako. Zato mora zaradi mene oplazni zaobjem zaobjeti ves oplazni sistem z napako, da se sam lahko samoobjemam. Samoobjem z napako mi tolaži vse dileme. Napako ima v tem, da je upoštevan pred svojim rokom. Ker me tolaži je

umetniško delo, v meni. To je umetniško ustvarjanje z napako, je umetniški izdelek z napako. Moja vsako trenutna umetnina me tolaži, v vsakem vsako trenutnem preseku, v katerem se je tudi napaka v meni vsako trenutno povečala. Pred in po vsako trenutnim presekom sva oba neodkrita in drug drugemu neznana. Ustvarite tudi vi v sebi umetniško delo, ki bi že v vašem življenju prehitevalo vaš posmrtni samoobjem, ki ga nihče, tudi vi, ne bo potreboval. Zdaj naj v sako trenutnih presekih, v vsakem človeku, ki to razume, nastajajo pred samoobjemi za tolažbo sebe in drugih. Naj vsaka individualna umetnina v vsakem človeku sproti živi veselo, plemenito, ponosno, kljub temu da je ne vidna in je samo njegova. Mi ki nismo dosegli cilja sporočamo v samoobjemu univerzalnemu samoobjemu, da smo vedeli za to in da ustvarjamo univerzalno umetnino brez napake z svojo umetnino z napako. Univerzalna umetnina tega ne potrebuje, ona obstaja taka, da jo ni in jo nikoli ne bo. Univerzalnega samoobjema ni, univerzalne umetnine ni, ker so napake sproti uravnotežene. K tej uravnoteženosti prispeva tudi vaša umetnina, ki v vašem zavedanju »se« sproti ustvarja veselje do življenja, v katerem je v racionalni in intuitivni misli skrit samoobjem, ki bo šele nastal. Smeh pokličite moj samo zavedajoči občutek se. Smejmo se samemu sebi, naskrivaj ali pa javno. Večji bo smeh, večji bo nastal občutek se. Večji in pogostejši bo vaš občutek se, večji samoobjem bo zrastel samo za vas. Samoobjem bo moral sporočiti oplaznemu zaobjemu, da se je zaradi vašega veselja in vašega občutka se, nepričakovano podaljšal vsako trenutni presek v sistemu oplaznosti in celo ogrozil univerzalni samoobjem v toliko, da bi se celo za trenutek morala pojaviti ideja v vas, o univerzalnem samoobjemu. Ha, ha ha.

III-SANJE IN ODLOČITVE ZA POHITRENE DILEME

Hipotezo o oplaznem sistemu ni mogoče popolnoma obrazložiti in ne bo nikoli povsem dokončana. Moja obrazložitev je le ena od načinov o nastajanju in izginjanju materije, zakaj se življenje rojeva v takih oblikah kot se, in da smo ljudje v takšni podobi kakršni smo. Želel bi poudariti to, da je tak intuitivni način razmišljanja edinstven in neponovljiv. Trdim, da se tako mišljenje nikoli ne bi pojavilo drugje ali da bi prišlo na vrsto po zakoniti poti. Tako se je pojavilo samo enkrat in je enkostno. Vzrok za tako razmišljanje je samo v mojem individualnem potekanju življenja. Smer znanosti razmišlja po preverjenih stopnicah in je skupen vzorec. Upam trditi, da oplazna teorija ne bi bila nikoli »odkrita« po poti empiričnega znanja in dotikajoče zaporedne logike. Tudi z vso mogočo umetno inteligenco ne bo mogoče ponuditi našemu mišljenju samostojno in zaključeno misel celostnega spoznanja. Oplazni sistem potrebuje še veliko miselnih »preskokov,« da bo zgradil svoj jezik in orodja za hitro sporazumevanje. »Sanje in odločitve za pohitrene dileme,« bo tudi naslov mojega naslednjega dela. Kdaj mi bo uspelo to delo dokončati, bo odvisno od mojega nadaljnega življenja.

IV-MOLITEV

Sile, sproti se vam prepuščam, vam, ki morate imeti smeri in inverzije. V moji dilemi se ne zavedajoče bogatite. Polne ste namenov za dotikanja, z željo po povratku. Sekajte polja, da bom dokončno vznemirjen, da bodo moja jeza, moj jok, moj obup, moja ljubezen, moje veselje, moje hrepenenje, tako močni, da bodo vsa polja prepuščala sile, ki se želijo ustavljati. Naredite mi kaos, tak kaos, da bodo povsod izhodišča, povsod dotikališča. Sile bežite, lovite se, nič več logik, nič več počivanja. Sile bodite mlade brez ciljev. Vse spreminjajte. Še bolj, še hitreje. Ko v kaosu ne boste imele več dotikališča, se spremenite v sonce. V sonce, v meni, tam bo dovolj prostora, tam bo veliko želja, tam bodo sile hitele, dalje živele, dalje želele, dalje hrepenele. Ja, v tem Soncu, bi mislile tudi zame, tam se ne bi mogle ustavljati. Bil bi

Sonce, tam kjer ni mirovanja, tam je večno življenje, tam so staljene dileme. Tam je trajanje brez čakanja. Da veste sile, jaz sem iz vas samo do tam, ko se dotikate sebe, da vas hkrati ni. »Romantično« Sonce, samo en foton razredči v meni, v tisti tvoji četrti dotikajoči ploskvi do katere ne morem. Sonce, povratnico mu daj v sredino kapljice jutranje rose, na štiri peresni deteljici, tam gori na Vrheh pod Gorjanci.

1-2-3-4 GRAFIČNE PRILOGE IN SLOVAR

Grafične risbe se nahajajo v skupni mapi in so namenjene za vse spise. V prilogi je tudi slovar novih izrazov in drugačnih besednih pomenov.

POMEN OZNAČB V TEKSTIH

)X(dopust

)+(inverzija sil

)II(prehodna vrata

)Y(oplazna roka

»-« dotikajoča ploskev

)(x)(oplazni zaobjem

)(*)(oplazni samoobjem

)(())(univerzalni samoobjem

